

REFORMATIE *Nieuws*

Jaargang 30, nummer 3

DE WERELD INGAAN

GEBEBSWEEK | 5 – 14 DECEMBER 2025

REFORMATIE

Nieuws

Jaargang 30, nummer 3

Redactioneel 3
Ze wachten op ons

Onze hoge roeping
Ons wordt verteld om vooruit te gaan, met leiding
van de Almachtige aan onze zijde van de weg 4

Bij het haardvuur
De liefde, die uitstraalt van warme kameraadschap in huis,
instellingen, die kunnen tot in de eeuwigheid duren 8

“Geeft zij hun te eten”
Zelfs als dingen onmogelijk lijken, is de creativiteit en de kracht
van de Almachtige nabij 12

Naar de snelwegen en zijwegen
Wat een voorrecht is het om mensen te dienen van alle culturen,
klassen en gemeenschappen! 16

“Uw geloof heeft u geheel gemaakt”
Iedereen met welke aandoening dan ook wordt dringend verzocht
een beroep te doen door geloof op de Grote Heelmeester 21

Geboren en opgevoed om te dienen
Hoe dankbaar moeten we zijn om te leren en gewoonten van
dienen te ontwikkelen vroeg in het leven! 25

Discipelen maken
Ouders en leerkrachten hebben een heilige plicht ware
onderwijzing met eeuwige doelen uit te delen 28

Nu verder gaan!
Een poëtische oproep om ons veld van dienen te stimuleren en
uit te breiden 32

ZICH VOORBEREIDEN OM TE GAAN

Er is weer een jaar voorbij...
Wat kunnen we dankbaar zijn,
dat we nog steeds in het land der
levenden mogen wonen! God heeft
ons genadig nog wat tijd gegeven;
laten we ons daarin verheugen en
blij zijn. De Gebedsweek aan het
einde van het jaar biedt altijd een
vruchtbare gelegenheid om ons
hart te onderzoeken en dichter
bij geloofsgenoten te komen, die
net zozeer ons kostbare geloof
in de spoedige komst van Jezus
koesteren.

Dit jaar zal onze focus gericht
zijn op een dynamische, energieke
zending: die van het verspreiden
van de tegenwoordige waarheid
over de hele wereld. Hoe eerder
deze zending wordt uitgevoerd,
hoe beter voor iedereen! “Onze
Leider, die nooit een vergissing
maakt, zegt ons: Vooruit. Betreed
een nieuw gebied. Hef de banier
op, richt overal gedenktekens op.
Laat het bekend worden, dat God
een volk op aarde heeft, dat niet
vergeten is, dat Hij een wet heeft,
die bindend is voor alle menselijke
wezens.” –The Australasian Union
Conference Record, 1 januari 1900.

Wanneer wij onder gebed de
lezingen doornemen over het
thema ‘Ga in de gehele wereld’,
met het doel om deze belangrijke
zending actief uit te voeren,
zal onze vreugde in grote mate
overtuigen.

Laten we de geweldige zegen
van deze lezingen delen met
anderen, die misschien geïsoleerd
of aan huis gebonden zijn. En laten
we denken aan de volgende data:

**Bidden en vasten: Sabbat 13 december;
Inzamelen voor de Zending: Zondag 14 december.**

Het is ons gebed, dat deze
Gebedsweek een ieder van ons
vurig mag inspireren om inderdaad
voorwaarts te gaan in getrouwe
actie als instrumenten van licht, dat
door de duisternis van de wereld
heen dringt. Amen.

¹ The Australasian Union Conference Record,
1 januari 1900.

Uitgegeven door:
The Reformation Herald
Official Church of the Seventh
Day Adventist Reform Movement
P O Box 7240, Roanoke
VA 24019, USA
Web: <http://www.sdarm.org>

Nederland
Zevende Dags Adventisten
Refomatiebeweging
Mezenhof 41
9561 CC Ter Apel
Bankrekening:
NL27 INGB 0004 294694
BIC Nummer: INGBNL2A
Web: <http://www.zda-ref.nl>

Suriname
Zevende Dags Adventisten
Reformatiebeweging
Kashmirstraat 104
Paramaribo
Boerbuiten
Postbus 8141
Web: <http://www.zda-ref.nl>

ZE WACHTEN OP ONS...

De meesten van ons zijn bekend met de ervaring van Filippus, toen hij werd uitgenodigd om te spreken met een invloedrijke man uit Ethiopië. “En een engel des Heren sprak tot Filippus zeggende: Sta op en ga tegen het zuiden, op de weg, die van Jeruzalem afdaalt naar Gaza, welke woest is. En hij stond op en ging heen. En ziet, een Moorman, een kamerling, een machtig heer van Candacé, de koningin der Moren, die over al haar schat was, die gekomen was om aan te bidden te Jeruzalem. En hij keerde weer, en zat op zijn wagen, en las de profeet Jesaja. Toen de Geest zeide tot Filippus: Ga toe, en voeg u bij deze wagen. En Filippus liep toe, en hoorde hem de profeet Jesaja lezen, en zeide: Verstaat gij ook, hetgeen gij leest? En hij zeide: Hoe zou ik toch kunnen, zo mij niet iemand onderricht? En hij bad Filippus, dat hij zou opkomen, en bij hem zitten... En Filippus deed zijn mond open, en beginnende van die zelfde Schrift, verkondigde hem Jezus” (Handelingen 8:26-31, 35).

Dit is niet zomaar een verhaal, maar een waar historische gebeurtenis. Denken we er altijd aan hoe relevant het voor ieder van ons is op dit moment?

“Deze Ethiopiër vertegenwoordigt een grote klasse van mensen, die de onderwijzing behoeven van zendelingen zoals Filippus, mannen die naar de stem van God willen luisteren en die gaan waarheen Hij hen zendt. Velen zijn er die de Schriften lezen, maar de ware betekenis niet kunnen begrijpen. **Over de gehele wereld zien mannen en vrouwen verlangend op naar de hemel. Gebeden, tranen en vragen stijgen op uit zielen, die hunkeren naar licht, naar genade, naar de Heilige Geest. Velen staan op de drempel van het Koninkrijk, wachtend om binnengehaald te worden.**

Een engel zond Philippus naar iemand, die zocht naar licht en die bereid was het evangelie aan te nemen. Ook nu willen engelen de schreden leiden van die arbeiders, die de Heilige Geest willen toestaan hun tongen te heiligen

en hun harten te louteren en te veredelen. De engel die tot Philippus gezonden was, had zelf het werk voor de Ethiopiër kunnen doen, maar dit is niet de wijze waarop God werkt. Het is Zijn opzet, dat mensen voor hun medemensen zullen arbeiden.

In alle tijden hebben de gelovigen een aandeel gehad in het aan de eerste discipelen toevertrouwde ambt. Aan een ieder, die het evangelie heeft aanvaard, is een heilige waarheid toevertrouwd om deze aan de wereld mee te delen. Gods getrouwe volk bestond steeds uit ondernemende zendelingen, die hun rijkdommen offerden tot eer van Zijn naam, en die hun talenten wijselijk in Zijn dienst besteedden.

Het onzelfzuchtige werk van christenen in het verleden moet ons tot voorbeeld en bezieling strekken. De leden van Gods gemeente moeten krachtig streven naar goede werken, zich losmaken van wereldse grootheid en wandelen in de voetstappen van Hem, die rondging, weldoende. Met harten vervuld van sympathie en medelijden moeten zij de noodlijdenden dienen en de zondaren de kennis van 's Heilands liefde brengen. Zulk een werk vereist moeizame krachtsinspanning. Maar geeft rijke beloning. Degenen, die met oprechte bedoelingen het werk op zich nemen, zullen zielen voor de Heiland gewonnen zien, want de invloed die de daadwerkelijke uitvoerder van de goddelijke opdrachten vergezelt, is onweerstaanbaar.

De verantwoordelijkheid om uit te gaan en deze opdracht te vervullen rust niet slechts op de ingezegende prediker. Ieder die Christus heeft aangenomen is geroepen om voor het heil van zijn medemensen te arbeiden. “–Van Jeruzalem tot Rome blz. 79-80.

“Dat de opdracht van de Heiland gegeven is aan allen die in Zijn naam geloven. God zal velen in Zijn wijngaard zenden, die niet door handoplegging tot het predikambt werden afgezonderd.” –Van Jeruzalem tot Rome blz. 83.

ONZE HOGE ROEPING

SAMENGESTELD UIT DE GESCHRIFTEN
VAN ELLEN G. WHITE

“De oproep om alles te leggen op het altaar van het dienen, komt tot iedereen. Ons wordt niet gevraagd te dienen, zoals het geval was met Elisa, ook behoeven we niet alles te verkopen wat we bezitten; maar God vraagt ons om het dienen van Hem voorop te plaatsen in ons leven, om geen dag te laten voorbijgaan zonder iets te doen, waardoor Zijn werk op aarde zal vooruitgaan. Hij verwacht niet van iedereen dezelfde dienst. Iemand kan geroepen worden om te dienen in een ander land; een ander kan gevraagd worden met zijn goederen het evangelie te steunen. God aanvaardt het offer van elk van hen. Toewijding van het leven en alles wat ermee samenhangt, is noodzakelijk. Zij die zich op deze wijze toewijden, zullen de roep van de hemel horen en gehoor eraan geven. Aan iedereen, die

deelgenoot wordt aan Zijn genade, wijst de Here een werk voor anderen. Als enkelingen moeten we op onze plaats staan en zeggen: “Hier ben ik, zend mij”. Hetzij iemand evangeliedienaar is of arts, hetzij hij koopman is of boer, geleerde of werktuigkundige, de verantwoordelijkheid rust op hem. Zijn taak is anderen de blijde boodschap van hun zaligheid te brengen. Alles wat hij doet, moet hierop gericht zijn.” –Profeten en Koningen, blz. 138-139.

Hoe begin ik?

“Niemand hoeft te wachten tot hij of zij naar een verafgelegen veld wordt geroepen om anderen te helpen. Waar u ook bent, u kunt direct beginnen. Kansen liggen binnen ieders bereik. Pak het werk aan, waar

voor u verantwoordelijk wordt gehouden, het werk dat thuis en in uw buurt gedaan moet worden. Wacht niet tot anderen u tot actie aanzetten. Ga in de vreze Gods zonder uitstel voorwaarts, met in gedachten uw individuele verantwoordelijkheid jegens Hem, die Zijn leven voor u gaf. Doe alsof u Christus persoonlijk hebt gehoord, die u oproept om uw uiterste best te doen in Zijn dienst. Kijk niet om te zien wie er nog meer klaar voor is. Als u werkelijk toegewijd bent, zal God, door uw toedoen, anderen tot de waarheid brengen die Hij kan gebruiken als kanalen om licht te brengen aan velen, die in duisternis tasten.

Iedereen kan iets doen. In een poging zich te verontschuldigen, zeggen sommigen: “Mijn huishoudelijke taken, mijn kinderen, eisen mijn tijd en mijn middelen op.” Ouders, uw

kinderen zouden uw helpende hand moeten zijn en uw kracht en vermogen om voor de Meester te werken vergroten. Kinderen zijn de jongere leden van de familie van de Heer. Ze zouden ertoe gebracht moeten worden zich aan God te wijden, van wie ze door de schepping en door de verlossing zijn. Ze zouden geleerd moeten worden, dat al hun krachten van lichaam, geest en ziel van Hem zijn. Ze zouden getraind moeten worden om te helpen in allerlei vormen van onzelfzuchtige dienstbaarheid. Laat uw kinderen geen belemmering vormen. Met u zouden de kinderen zowel geestelijke als fysieke lasten moeten delen. Door anderen te helpen vergroten ze hun eigen geluk en nut.” –The Review and Herald, 29 juli 902.

“Het is Gods opzet, dat Zijn volk een gewijd, gereinigd, heilig volk zal

zijn, dat overal om zich heen licht verspreidt. Het is Zijn bedoeling dat zij, door de waarheid in hun leven uit te leven, op aarde zullen worden geprezen. De genade van Christus is voldoende om dit tot stand te brengen. Maar laat Gods volk er aan denken, dat Hij hen alleen dan tot een lofprijzing op aarde kan maken, wanneer zij de beginselen van het Evangelie geloven en uitleven. Alleen wanneer zij de hun door God gegeven talenten in Zijn dienst gebruiken, zullen zij de volheid en de kracht van de belofte smaken, waarop de gemeente volgens haar roeping moet staan. Wanneer zij die belijden in Christus als hun Heiland te geloven, slechts de lage maatstaf volgens het wereldse richtsnoer bereiken, dan faalt de gemeente om de rijke oogst op te brengen, die God verwacht. “Te licht bevonden” wordt dan in haar register geschreven...

De discipelen moesten niet wachten tot de mensen tot hen kwamen. Zij moesten tot de mensen gaan en zoeken naar zondaars, zoals een herder zoekt naar een verloren schaap. Christus opende voor hen de wereld als hun arbeidsveld. Zij moesten henen gaan “in de gehele wereld en het Evangelie prediken aan alle creaturen”. (Markus 16:15). En dan moesten zij prediken van de Heiland, van Zijn leven van onzelfzuchtig dienen, Zijn dood der schande, Zijn weergaloze, onveranderlijke liefde. Zijn Naam moest hun wachtwoord zijn, de band die hen samenbond. In Zijn naam moesten ze de burchten der zonde tot onderwerping brengen. Het geloof in Zijn Naam moest hen als Christenen kenmerken.

Terwijl Hij Zijn discipelen verdere aanwijzingen gaf, zei Christus: “Gij zult ontvangen de kracht des Heiligen Geestes, die over u komen zal, en gij zult Mijn getuigen zijn, zowel te Jeruzalem als in geheel Judea en Samaria en tot aan het uiterste der aarde.” “Maar blijft gij in de stad Jeruzalem, totdat gij zult aangedaan zijn met kracht uit de hoogte.” (Handelingen 1:8; Lukas 24:49).

Gehoorzamend aan het woord van hun Meester, bleven de discipelen in Jeruzalem bijeen om te wachten op de vervulling van Gods belofte. Hier bleven zij tien dagen, dagen waarin zij hun hart aan een ernstig onderzoek onderwierpen. Alle geschillen ruimden zij uit de weg en ze sloten zich dichter aaneen in een Christelijke verbondenheid.

Aan het einde van tien dagen vervulde de Here Zijn belofte door een wonderbaarlijke uitstorting van Zijn Geest. “Er geschiedde plotseling uit de hemel een geluid, gelijk als van een geweldig gedreven wind, en vervulde het gehele huis waar zij zaten. En door hen werden gezien verdeelde tongen als van vuur, en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met andere talen, zoals de Geest hun gaf uit te spreken.” “En er werden op die dag aan hen toegevoegd omtrent drieduizend zielen.” (Handelingen 2:2-4, 41).

“En zij uitgegaan zijnde, predikten overal; en de Here werkte mede en bevestigde het woord door tekenen die daarop volgden.” (Markus 16:20). Ondanks de heftige tegenstand die de discipelen ontmoetten, was in een korte tijd het Evangelie des Koninkrijks verkondigd in al de bewoonde delen der aarde.

De opdracht, aan de discipelen gegeven, is ook aan ons gegeven. Heden zoals toen, moet een gekruisigde en verzezen Heiland worden voorgehouden aan hen, die zonder God en zonder hoop in de wereld zijn. De Here vraagt om predikanten, leraars en evangelisten. Van deur tot deur moeten Zijn dienstknechten de boodschap des heils verkondigen. Aan alle natie en geslacht en taal en volk moet de blijde boodschap van vergiffenis door Christus worden gebracht.

De boodschap moet niet gebracht worden op een kleurloze, levenloze manier, maar op een heldere, vastberaden, opwekkende toon. Honderden wachten op de boodschap om hun leven te redden. De wereld moet in de Christenen een bewijs van de kracht van het Christendom zien. Niet slechts in enkele plaatsen, maar in de gehele wereld zijn boodschappers der genade nodig. Uit elk land wordt de roepstem vernomen: “Kom over... en help ons.” Rijk en arm, hoog en laag, roepen om licht. Mannen en vrouwen hongeren naar de waarheid zoals die is in Jezus. Wanneer zij het Evangelie horen, gepredikt met kracht uit de hoogte, zullen zij weten dat het feestmaal voor hen bereid is, en zij zullen ingaan op de uitnodiging: “Komt, want alle dingen zijn nu gereed.” (Lukas 14:17).

De woorden: “Gaaf henen in de gehele wereld, predikt het Evangelie

Het is niet alleen op hen, die het woord prediken, dat God de verantwoordelijkheid heeft gelegd om zondaars te redden. Hij heeft dit werk aan iedereen gegeven. Onze harten moeten zo vervuld zijn van de liefde van Christus, dat onze woorden van dankzegging andere harten zullen verwarmen. Dit is een dienst, die iedereen kan verrichten

aan alle creaturen" (Markus 16:15), worden gesproken tot een iegelijk van Christus' volgelingen. Allen die bevestigd zijn tot het leven van Christus, zijn bevestigd om voor de zaligheid van hun medemensen te werken. Dezelfde hunkering der ziel die Hij voelde voor het redden der verlorenen, moet in hen te zien zijn. Niet allen kunnen dezelfde plaats innemen, maar er is een plaats en een taak voor ieder. Allen op wie Gods zegeningen zijn neergekomen, moeten daarop reageren door daadwerkelijk dienen; elke gave moet gebruikt worden voor de voorbereiding van Zijn Koninkrijk.

Een onveranderlijke belofte

Christus heeft voorzieningen getroffen voor de voortzetting van het werk, toevertrouwd aan Zijn discipelen, en Hijzelf nam de verantwoordelijkheid van het welslagen daarvan op Zich. Zo lang zij Zijn woord gehoorzaamden en in verbinding met Hem werkten, konden ze niet falen. Gaat tot alle volken, gebod Hij hun. Gaat tot de verste delen van de bewoonde wereld en weet dat Ik ook daar aanwezig zal zijn. Arbeidt in geloof en vertrouwen, want nooit zal de tijd komen, dat Ik u zal verlaten.

Ook aan ons is de belofte van Christus' blijvende tegenwoordigheid gegeven. Hoewel lang geleden, is Zijn belofte, bij het afscheid gegeven, niet veranderd. Heden ten dage is Hij met ons even zeker als Hij met de discipelen was en Hij zal met ons zijn "tot aan de voleinding der wereld".

"Gaaf dan henen en onderwijst al de volken," zegt de Heiland ons, "zegt de Heiland ons, "opdat ze kinderen Gods worden. Ik ben met u in

dit werk om u te leren, te leiden, te troosten, te versterken en u succes te geven in uw werk van zelfverloochening en zelfopoffering. Ik zal inwerken op de harten, zodat ze zich bekeren van de zonde, zich afkeren van de duisternis naar het licht, van ongehoorzaamheid naar gerechtigheid. In Mijn licht zullen zij het licht zien. Gij zult tegenstand van Satans handlangers ontmoeten, maar stelt uw vertrouwen op Mij. Ik zal u nooit verlaten.

"Denkt u niet, dat Christus diegenen waardeert, die hun leven geheel aan Hem hebben gewijd? Denkt u niet, dat Hij hen opzoekt die, evenals de geliefde Johannes, zich om Zijn wil in moeilijke plaatsen en omstandigheden bevinden? Hij vindt Zijn getrouwen en houdt verbinding met hen, bemoedigt en versterkt ze. En engelen Gods, die uitmunten in kracht, worden door God uitgezonden om Zijn menselijke arbeiders, die de waarheid brengen aan degenen, die haar niet kennen, te dienen." –Uit de Schatkamer der Getuigenissen 3, blz. 210-214.

"Aan de prediker van het evangelie heeft God de taak gegeven om degenen, die van de smalle weg zijn afgedwaald, naar Christus te leiden. Hij moet wijs en oprecht zijn in zijn inspanningen. Aan het einde van elk jaar moet hij terug kunnen kijken en zielen zien die gered zijn als resultaat van zijn werk. Sommigen moet hij redden met vrees, "hen uit het vuur trekkend; zelfs het kleed dat door het vlees bevlekt is hatend", "het betrouwbare woord vasthoudend zoals het geleerd is." (Judas 23; Titus 1:9). Paulus' opdracht aan Timótheüs is gericht aan de predikanten van vandaag: "Ik betuig dan voor God en de

Heere Jezus Christus, Die de levenden en doden oordelen zal in Zijn verschijning en in Zijn Koninkrijk: Predik het woord; houd aan tijdig, ontijdig; weerleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer." (2 Timótheüs 4:1-2).

Maar het is niet alleen op hen, die het woord prediken, dat God de verantwoordelijkheid heeft gelegd om zondaars te redden. Hij heeft dit werk aan iedereen gegeven. Onze harten moeten zo vervuld zijn van de liefde van Christus, dat onze woorden van dankzegging andere harten zullen verwarmen. Dit is een dienst, die iedereen kan verrichten, en de Heer aanvaardt het als een dienst die aan Hem wordt aangeboden. Hij maakt het doeltreffend en schenkt de ijverige werker de genade die de mens met God verzoent.

Moge de Heer Zijn volk helpen beseffen, dat er serieus werk te doen is. Moge Hij hen helpen herinneren dat zij thuis, in de gemeente en in de wereld de werken van Christus moeten verrichten. Zij worden niet alleen gelaten. De engelen zijn hun helpers. En Christus is hun helper. Laten zij dan trouw en onvermoeibaar werken. Te zijner tijd zullen zij oogsten, als zij niet verslapen." –Testimonies for the Church, vol. 8, blz. 18.

Zelf-onderhoudende zendelingen

"Op verschillende plaatsen kunnen selfsupporting zendelingen succesvol werk verrichten. Paulus werkte als selfsupporting zendeling bij het verspreiden van de boodschap van Christus over de wereld. Terwijl hij dagelijks het evangelie leerde in de grote steden van Azië en Europa,

verrichtte hij handenarbeid om voor zichzelf en zijn kameraden in het onderhoud te voorzien. Zijn afscheidswaarden aan de ouderlingen te Efeze geven zijn wijze van werken aan en bevatten kostbare lessen voor iedere evangeliewerker.

"Gij weet, hoe ik onder u verkeer heb... hoe ik niets nagelaten heb van hetgeen nuttig was om u te verkondigen en te leren, in het openbaar en binnenshuis... Ik heb niemand's zilver of goud of kleding begeerd; zelf weet gij dat deze handen in mijn behoeften, en in die van hen, die bij mij waren, hebben voorzien. Ik heb u in alles getoond, dat men door zo te arbeiden zich de zwakken moet aantrekken, en zich de woorden van de Here Jezus herinneren, die zelf gezegd heeft: Het is zaliger te geven dan te ontvangen." (Handelingen 20:18-35).

Ook vandaag zullen velen, met dezelfde geest van zelfopoffering beziel, op soortgelijke wijze goed werk kunnen doen. Laat twee of meer er samen op uit trekken om evangeliewerk te beginnen. Laat ze mensen bezoeken, bidden, zingen en Schriften verklaren, en aan zieken hulp verlenen. Sommigen kunnen in hun onderhoud voorzien door het verkopen van boeken, anderen, zoals de apostel, door een handwerk uit te oefenen of anderszins. Terwijl zij voorwaarts gaan in het werk, hun hulpeloosheid beseffend, maar nederig van God afhankelijk, doen zij gezegende ervaringen op. De Here Jezus gaat hen voor, en onder welgestelden en armen zullen zij gunstig ontvangen worden en hulp vinden.

Wie opgeleid zijn voor medisch zendingswerk zouden aangemoedigd moeten worden om zonder uitstel naar hun aangewezen standplaats heen te gaan en onder de mensen te werken, terwijl zij de taal leren bij het werken. Heel spoedig zullen zij in staat zijn de eenvoudige waarheden van Gods Woord te onderwijzen. Over de gehele wereld zijn boodschappers der waarheid nodig. Er is een roep om christelijke gezinnen om naar gemeenschappen te gaan die in duisternis en dwaling leven; om naar vreemde velden te gaan om bekend te worden met de noden van de medemens en om te werken voor de zaak van de Meester. Als zulke gezinnen zich op de duistere plaatsen van de aarde zouden neerzetten, op plaatsen waar het volk in geestelijke somberheid

gewikkeld is en het licht van Christus' leven laten uitstralen, welk een nobel werk zou tot stand gebracht worden.

Dit werk vereist zelfverloochening. Terwijl velen wachten tot elk obstakel verwijderd is, blijft het werk dat zij hebben kunnen doen, ongedaan en duizenden zijn stervende zonder hoop en zonder God. Sommigen wagen het, om zakelijk voordeel te behalen of om wetenschappelijke kennis op te doen, naar nog niet gekoloniseerde streken te gaan en verdragen opgewekt moeten en opofferingen, maar hoe weinigen gaan ter wille van hun medemens die zo zeer het evangelie van node hebben.

Om de mensen te bereiken waar zij ook zijn en hoe hun toestand of conditie ook is, om hen op elke mogelijke manier te helpen, dat is de ware dienstverlening. Door zulke pogingen kunnen harten gewonnen worden en een toegangsdeur geopend worden naar zielen, die anders ten onder zouden gaan.

Bedenk in al uw werk, dat u met Christus verbonden bent; dat u een deel van het grote verlossingsplan bent. De liefde van Christus zal als een genezende, leven brengende stroom door uw leven gaan. Als u tracht anderen in de kring van Zijn liefde te trekken, laat dan de zuiverheid van uw taal, de onbaatzuchtigheid van uw dienst en de blijdschap van uw gedrag, getuigenis zijn van de macht van Zijn genade. Geef de wereld een zo zuiver mogelijke en rechtvaardige representatie van Hem, zodat men Hem zal zien in Zijn schoonheid.

Het heeft geen nut anderen te hervormen door een aanval op wat wij als verkeerde gewoonten zien. Zulke pogingen resulteren in meer kwaad dan goed. Zijn gesprek met de Samaritaanse vrouw bracht Christus de Jacobsbron niet in diskrediet, maar bood in plaats daarvan iets beters. Jezus zei tot haar: "Indien gij wist van de gave Gods en wie het is, die tot u zegt: Geef Mij te drinken, gij zoudt het Hem gevraagd hebben en Hij zou u levend water hebben gegeven." (Johannes 4:10). Hij keerde het gesprek naar de schat, die Hij te schenken had en bood de vrouw iets beters dan zij bezat, zelfs levend water, de vreugde en de hoop van het evangelie.

Dit is een illustratie van de wijze, waarop wij moeten werken. Wij moeten de mensen iets beters bieden dan zij bezitten, en dat is de vrede van

Christus, die alle verstand te boven gaat.

Wij moeten hun vertellen van Gods heilige wet, het afschrift van Zijn karakter en de uitdrukking van wat Hij wenst, dat zij zullen worden. Toon hen hoe oneindig superieur de onvergankelijke heerlijkheid van de hemel is boven de voorbijgaande vreugden en pleziertjes van de wereld. Vertel ze van de vrijheid en de rust die in de Zaligmaker wordt gevonden. "Wie gedronken heeft van het water, dat Ik hem geven zal, zal geen dorst krijgen in eeuwigheid," verklaarde Hij. (Johannes 4:14).

Heft Jezus hoog op, roepend: "Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt." (Johannes 1:29). Hij alleen kan voldoen aan de verlangens van het hart en vrede aan de ziel geven.

Van alle mensen in de wereld zouden de hervormers de onzelfzuchtigste, de vriendelijkste, de hoffelijkste mensen moeten zijn. In hun leven zou de ware goedheid van onzelfzuchtige daden gezien moeten worden. De werker, die gebrek aan hoffelijkheid toont, of ongeduld voor de onwetendheid of het tegenstribbelen van anderen, die haastig spreekt of ondoordacht handelt, zou de deur tot de harten sluiten, waardoor hij ze nooit meer kan bereiken.

Zoals de dauw en zachte regen op verdorrende planten vallen, laat zo de woorden voorzichtig komen bij het trachten mensen uit dwaling te winnen. Gods plan is om eerst het hart te bereiken. Wij moeten de waarheid in liefde brengen, in vertrouwen op Hem Die de kracht zal geven voor de hervorming van het leven. De Heilige Geest zal het woord, dat in liefde gesproken is, in de ziel leggen.

Wij zijn natuurlijkerwijze egocentrisch en koppig. Maar als wij de lessen die Christus ons wil leren, ter harte nemen, zullen wij deelhebbers aan Zijn natuur worden, waardoor wij voortaan

Zijn leven leven. Het wonderbare voorbeeld van Christus, de onmetelijke tederheid, wanneer Hij de gevoelens van anderen tegemoet komt, die weent met de wenenden en Zich verblijdt met de blijden, moet een diepe invloed hebben op het karakter van allen, die Hem in alle ernst volgen. Door vriendelijke woorden en daden zullen zij trachten het pad voor vermoeide voeten te effenen." –De Weg tot Gezondheid, blz. 121-125.

BIJ HET HAARDVUUR

DOOR MIGUEL MENDOZA, AUSTRALIË

Inleiding

“Wij moeten van ons huisgezin een Bethel maken, van ons hart een gebedsplaats. Overal waar Gods liefde in de ziel zal worden bewaard, zal er vrede, licht en blijdschap zijn. Jezus wenst gelukkige huwelijken te zien, een gelukkige huiselijke haard.” –Het Geloof Waardoor Ik Leef, blz. 255. In de 19e eeuw was de open haard in de Amerikaanse context een centraal onderdeel van het huiselijk leven, vooral in een tijdperk vóór de komst van moderne verwarming of elektriciteit. Het was de plek, waar gezinnen samenkwamen voor warmte, licht en verbondenheid. Zuster White gebruikt de uitdrukking “bij het haardvuur” om persoonlijke, relationele en geestelijke betrokkenheid te benadrukken in een omgeving, die haar publiek direct zou herkennen als vertrouwd en betekenisvol. Voor haar zouden we dus kunnen zeggen dat “bij het haardvuur” niet zomaar een fysieke locatie is;

het is een symbool van nabijheid, vertrouwen en de mogelijkheid om invloed uit te oefenen, om de leden van een huishouden te instrueren om te leven naar het licht dat God Zijn volk heeft gegeven en dit met iedereen in de wereld te delen. Laten we, met dit in gedachten, ons onderwerp voor vandaag eens bekijken en leren van de verschillende lessen, die we kunnen halen uit Gods woord en de pen van inspiratie.

In de kindertijd

Tijdens mijn jeugd hadden we geen open haard, ook al was het in mijn geboorteplaats het grootste deel van het jaar koud. Maar ik herinner me, dat ons huis een plek was, waar we samen konden komen, alsof we “bij de open haard” zaten tijdens de eredienst en andere gelegenheden, en waar we even de Heer konden prijzen en Zijn Woord konden bestuderen. Mijn moeder kon belangrijke levenslessen met ons delen,

die ik mij nog steeds met liefde herinner. Ze volgde de instructie in Spreuken 22:6 op: “Leer de jongen de eerste beginselen naar de eis van zijn weg, als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken.” Ik kan uit eigen ervaring duidelijk zien, dat die lessen erg belangrijk waren om me te helpen beslissingen te nemen, die zouden bepalen of ik de Heer zou volgen of niet. Ik dank de Heer voor Zijn Woord en de beloften die erin staan.

“In kindertijd en jeugd is het karakter het meest bevattelijk voor indrukken. De kracht tot zelfbeheersing zou dan verkregen moeten worden. Bij het haardvuur en in de familiekring worden invloeden uitgeoefend waarvan de resultaten duren voor de eeuwigheid. Meer dan enig natuurlijk verkregen talent, bepalen gewoonten, gevormd in de jonge jaren, of een mens overwinnend of overwonnen wordt in de strijd des levens.” –Hoe Leid Ik Mijn Kind, blz. 238.

Abraham en Sara

We horen over Abraham, zijn geloof, zijn tekortkomingen, maar ook over het werk dat hij thuis deed, en dat geldt ook voor de mensen die voor hem werkten, zijn dienaren. Hij ontving een belofte van God: "En Ik zal zegenen, die u zegenen, en vervloeken, die u vloekt; en in u zullen alle geslachten van het aardrijk gezegend worden" (Genesis 12:3). Waarom zouden alle geslachten van het aardrijk in hem gezegend worden? Omdat hij door zijn verbondenheid met Christus een voorbeeld gaf in het gehoorzamen van Gods stem, zoals we lezen in Genesis 26:5: "Omdat Abraham naar Mijn stem gehoorzaam geweest is, en heeft onderhouden Mijn bevel, Mijn geboden, Mijn inzettingen en Mijn wetten." Bovendien zou hij zijn gezin onderwijzen en instrueren in de wegen van de Heer die getuigden: "Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen, en zij

de weg des HEEREN houden, om te doen gerechtigheid en gericht, opdat de HEERE over Abraham brenge, wat Hij over hem gesproken heeft" (Genesis 18:19).

Hij stond echter niet alleen in deze onderneming. Zijn vrouw Sara was bij hem en ze deden beiden uitstekend werk "bij de haard", aangezien ze iedereen in hun huis nauwgezet instrueerden tijdens hun reis naar het beloofde land: "Onder hen bevonden zich velen, die niet alleen voor dienst en eigen belangen maar door hogere drijfveren geleid werden. Tijdens hun verblijf in Haran hadden Abraham en Sara anderen gebracht tot het dienen van de ware God. Zij voegden zich bij het huishouden van de aartsvader en vergezelden hem naar het land der belofte." –Patriarchen en Profeten, blz. 100.

Uit de ervaringen van Abraham en Sara, die samenwerkten voor het koninkrijk van God, blijkt duidelijk, dat zowel vader als moeder een belangrijke rol spelen in de opvoeding van hun gezin in de wegen van de Heer.

Ouders en gezinnen

In mijn bediening heb ik bij verschillende gelegenheden, tijdens het bezoeken van gezinnen, samen met hen aanbeden tijdens gebedsmomenten "bij de haard". Het is prachtig om te zien hoe toegewijd en hard ouders zich inzetten om deze belangrijke tijd als gezin te beleven. Het is een zegen om samen te bidden, te loven en te lezen, en een specifieke tijd te reserveren om samen te komen om onze Heer te aanbidden en diepgaande gesprekken te voeren over geestelijke zaken. Zo vervullen ze hun plicht om Immanuels met bloed bevlakte banier te verheffen tegen de pijlen van de vijand. Het is belangrijk om te onthouden dat het gezin het beste zendingsveld is.

"Ouders zouden met hun kleintjes over Jezus en het verlossingsplan moeten praten. Ze zouden waardevolle lessen uit het leven en karakter van Christus in de gedachten van hun kinderen moeten verweven, zodat zij volgelingen van Christus en erfgenamen van het eeuwige leven kunnen worden. Er wordt veel gesproken over zendingswerk in het buitenland, maar het werk thuis wordt verwaarloosd. Het grootste zendingsveld ligt vlak bij de haard, en de grootste behoefte ligt bij vaders en moeders in Israël. Wanneer ouders zich

de grote verantwoordelijkheid, die op hen rust, beginnen te realiseren, zullen ze dit zendingswerk thuis oppakken en hun kinderen opvoeden voor de hemel. Ze zullen hun kleintjes regel op regel en voorschrift op voorschrift geven." –The Review and Herald, 21 april 1891.

"Ons werk voor Christus moet beginnen thuis in het gezin. De opvoeding van de jeugd moet geschieden op een andere manier dan in het verleden is toegepast. Hun welzijn vereist veel meer arbeid dan aan hen besteed is. Er is geen belangrijker zendingsveld dan dit. Door voorschrift en voorbeeld moeten de ouders hun kinderen leren voor onbekeerden te werken. De kinderen moeten zo worden opgevoed, dat ze hun medeleven zullen betonen aan zieken en bejaarden en dat ze het lijden van de armen en ellendigen zullen proberen te verlichten. Men moet hen leren ijverig te zijn in het zendingswerk, en vanaf hun prille jeugd zal hun zelfverloochening en het brengen van offers ten bate van anderen en de vooruitgang van Christus' werk moeten worden ingescherpt, opdat zij medearbeiders van Christus worden. Maar wanneer zij ooit leren een

waarachtig zendingswerk voor anderen te doen, moeten ze eerst leren te arbeiden voor degenen in het gezin, die op hun werken der liefde een natuurlijk recht hebben. Een kind moet geleerd worden zijn deel in het huishouden te doen. Het moet zich nooit schamen zijn handen te gebruiken om de lasten in het gezin te helpen verlichten of om gauw een boodschap te doen. Wanneer het op deze wijze bezig is, zal het zich niet begeven op paden der onachtzaamheid en zonde. Wat worden door kinderen

Hier, in ons werk voor de Heer, worden we aangespoord om mensen te ontmoeten, waar ze zich op hun gemak voelen, in hun eigen huis, en die intieme ruimte te gebruiken om geloof te delen. Het haardvuurbeeld impliceert een ontspannen, persoonlijke interactie, in tegenstelling tot formele preken of publieke debatten.

en opgroeiende jeugd niet vele uren verspild, die besteed hadden kunnen worden om ergens hun jonge schouders onder te zetten en mee te helpen de gezinsmoeilijkheden te verlichten, die deze of gene toch moet dragen, terwijl aldus een liefdevolle belangstelling voor vader en moeder getoond wordt. Men moet hen ook de ware beginselen van de gezondheidshervorming en de verzorging van het eigen lichaam bijbrengen." –Uit de Schatkamer der Getuigenissen 3, blz. 61-62.

Och "door velen is dit gezinsveld schromelijk verwaarloosd en het is tijd, dat op Goddelijke hulpbronnen en genezing wordt gewezen, opdat er in deze ergerlijke toestand verbetering mag komen. Welke verontschuldiging kunnen de belijdende navolgers van Christus aanvoeren, dat ze verzuimd hebben hun kinderen op te voeden om voor Hem te werken?" –Uit de Schatkamer der Getuigenissen 3, blz. 62-63.

Beste ouders, thuis heeft onze jeugd speciale zorg nodig, omdat we het kwaad in de wereld voortdurend zien toenemen. "Het gigantische kwaad van onmatigheid doet zijn verderfelijke werk in ons land. Satan heeft overal zijn handlangers, die instrumenten in zijn handen zijn, om onze jeugd te verleiden en te ruïneren. Zou de waarschuwend stem niet bij ons thuis gehoord kunnen worden? Zullen we onze jeugd niet, door voorschrift en voorbeeld, ertoe aanzetten om te verlangen naar hoge prestaties, naar nobele doelen en heilige doeleinden? Dit werk is geen licht of een klein werk; maar het is een werk dat zal lonen. Eén jongere, die door de juiste thuisopvoeding is onderwezen, zal solide hout in zijn karaktervorming brengen, en door zijn voorbeeld en leven, als zijn krachten op de juiste manier worden gebruikt, zal hij een kracht in onze wereld worden, die anderen omhoog en verder leidt op het pad van gerechtigheid. De redding van één ziel is de redding van vele zielen." – The Review and Herald, 10 juli 1888.

Evangeliewerkers

In het boek Evangelism bijvoorbeeld doet de boodschapper van de Heer de volgende oproep: "Aan allen die met Christus werken, zou ik willen zeggen: Waar u ook toegang hebt tot de mensen bij de haard, grijp uw kans. Neem uw Bijbel en leg de grote waarheden ervan voor hen open." –Evangelism, blz.

436. Hier, in ons werk voor de Heer, worden we aangespoord om mensen te ontmoeten, waar ze zich op hun gemak voelen, in hun eigen huis, en die intieme ruimte te gebruiken om geloof te delen. Het haardvuurbeeld impliceert een ontspannen, persoonlijke interactie, in tegenstelling tot formele preken of publieke debatten. Een hart-tot-hart benadering wordt aangemoedigd bij het verspreiden van Gods boodschap, wat aansluit bij de bredere nadruk op praktisch christendom en persoonlijke bediening.

Nog een belangrijke oproep aan degenen onder ons die betrokken zijn bij de bediening en het Bijbelwerk: "Mijn broeders in de bediening, open uw deuren voor jonge mensen, die aan verleiding worden blootgesteld. Kom dicht bij hen door persoonlijke inspanning. Het kwaad nodigt hen van alle kanten uit. Probeer hen te interesseren voor datgene, wat hen zal helpen een hoger leven te leiden. Houd u niet afzijdig van hen. Neem hen mee naar uw haard; nodig hen uit om samen met u rond het familiealtaar te zitten. Laten we de aanspraak van God op ons gedenken om het pad naar de hemel helder en aantrekkelijk te maken." – Gospel Workers, blz. 212.

"Ik zag dat predikanten, die in woord en leer werkten, een groot werk voor zich hebben en er een zware verantwoordelijkheid op hen rust. Ik zag dat ze, wanneer ze werken, niet dicht genoeg bij het hart komen. Hun werk is te algemeen en vaak te verspreid. Hun werk moet geconcentreerd zijn op juist die mensen, voor wie ze werken. Wanneer ze achter de lessenaar preken, is hun werk pas begonnen. Ze moeten hun prediking dan in de praktijk brengen, zich er altijd van bewust zijn, dat ze de zaak van God niet in diskrediet brengen. Ze moeten het leven van Christus door voorbeeld illustreren. 1 Korinthe 3:9, 'Want wij zijn Gods medearbeiders.' 2 Korinthe 6:1, 'En wij, als medearbeiders, bidden u ook, dat gij de genade Gods niet tevergeefs moogt ontvangen hebben'. Het werk van de predikant is niet gedaan, wanneer hij zijn bureau verlaat. Hij moet dan niet de last van zich afwerpen en zijn gedachten bezighouden met lezen of schrijven, tenzij het echt nodig is; maar moet zijn publieke werk voortzetten met persoonlijke inspanningen, persoonlijk werken voor zielen wanneer de gelegenheid zich voordoet, gesprekken voeren rond

de haard, zielen in Christus' plaats smekend en dringend verzoekend om met God verzoend te worden. Ons werk hier zal spoedig eindigen, 'en ieder mens zal zijn eigen loon ontvangen naar zijn eigen arbeid'." –Testimonies for the Church, vol. 1, blz. 432.

Het is deze inspanning bij de haard, dit huiswerk, dat met een opvallend succes gepaard gaat. Probeer het eens, broeders in de bediening. Sommigen van onze predikanten houden niet van dit soort werk. Ze schuwen het. Er kleeft een kruis aan zulke persoonlijke inspanningen, maar dit is de inspanning die de mensen moeten leveren, als ze de niet populaire waarheid omarmen. In dit nauwe contact met zielen, die in duisternis verkeren, kan ons licht effectiever schijnen, rechtstreeks op de duisternis, en zullen ze door ons gedrag, onze conversatie, onze plechtige maar opgewekte, hoffelijke manieren zien, dat de genade van God met ons is en dat de vrede van de hemel in hun huizen wordt gebracht. Ze zullen betoerd worden door de waarheid, die met zulke gezegende resultaten gepaard gaat." –Manuscript Releases, vol. 7, blz. 37.

Het volgende citaat maakt deel uit van de toespraken tot de predikanten die in hun hoedanigheid van Generale Conferentie bijeen waren in Battle Creek, Michigan, tijdens hun ochtendbijeenkomst op 9 november 1883: "Wat een heilige opdracht heeft God ons toevertrouwd door ons tot zijn dienaren te maken om te helpen bij het werk van het redden van zielen. Hij heeft ons grote waarheden toevertrouwd, een zeer plechtige, beproevende boodschap voor de wereld. Onze plicht is niet alleen om te prediken, maar om te dienen, om dicht bij de harten te komen, om persoonlijke inspanningen te leveren bij de haard. We moeten onze toevertrouwde talenten met vaardigheid en wijsheid gebruiken, zodat we het kostbare licht van de waarheid op de meest aangename manier kunnen verspreiden, de manier die het meest geschikt is om zielen te winnen." –The Review and Herald, 15 april 1884.

Toegewijde christenen

De Heer Jezus gaf Zijn volk een opdracht, die onmiddellijk gehoorzaamd moet worden. We lezen in Matthéüs 28:19-20: "Gaat dan heen, onderwijst al de volken, hen dopende

Nu, nu, nu is onze meest gunstige tijd om te werken. Persoonlijk bezoek is van grote waarde. Uit liefde voor Jezus Christus en liefde voor de zielen van mensen moet de waarheid naar elk gezin worden gebracht, en moet erover worden gesproken bij elke haard, waartoe u toegang kunt vinden

in de Naam des Vaders, en des Zoons en des Heiligen Geestes, lerende hen onderhouden alles, wat Ik u geboden heb. En ziet, Ik ben met u al de dagen, tot de voleinding der wereld. Amen." Het is ons voorrecht om deze woorden te horen en ernaar te handelen. "Het is niet Gods bedoeling, dat predikanten het grootste deel van het werk van het zaaien van de waarheid aan hen moet overlaten. Mannen, die niet geroepen zijn tot de evangeliebediening, moeten worden aangemoedigd om voor de Meester te werken naar hun eigen vermogen. Honderden mannen en vrouwen die nu werkloos zijn, zouden een aanvaardbare dienst kunnen verrichten. Door de waarheid in de huizen van hun burens en vrienden te brengen, zouden ze een groot werk voor de Meester kunnen doen. God is niet iemand die de persoon aanneemt. Hij zal nederige, toegewijde christenen gebruiken, die de liefde van de waarheid in hun hart hebben. Laten zulke mensen zich inzetten voor Hem door van huis tot huis te werken. Zittend bij de haard kunnen zulke mannen, als ze nederig, discreet en godvruchtig zijn, meer doen om in de werkelijke behoeften van gezinnen te voorzien dan een predikant." –Welfare Ministry, blz. 109. Voor iedereen, die zich met dit belangrijke werk bezighoudt, wordt de haard een natuurlijk podium om het evangelie en de lessen over gezin, geloof en evangelisatie te delen. "Het brengen van de waarheid in liefde en eenvoud van deur tot deur is in overeenstemming met de instructie, die Christus gaf aan Zijn discipelen, toen Hij hen uitzond op hun eerste zendingsreis. Velen zullen bereikt worden door liederen, door nederige gebeden die uit het

hart komen. De goddelijke Werker zal tegenwoordig zijn om de harten te overtuigen. Zijn belofte luidt: "Ik ben met u alle dagen". Met de verzekering van de blijvende tegenwoordigheid van zo'n Helper kunnen we vol geloof, hoop en moed werken." –De Daad bij het Woord, blz. 105. Wilt u dus door God gebruikt worden als een nederig instrument om anderen naar de voet van het kruis te leiden?

"Een van de meest effectieve manieren om het licht door te geven is door persoonlijk werk. In het gezin, bij uw burens thuis, aan het bed van een zieke, kunt u rustig de Bijbel lezen en een woord over Jezus en de waarheid spreken. Zo kunt u kostbaar zaad strooien, dat zal ontkiemen en vrucht zal dragen." –De Daad bij het Woord, blz. 109.

Gods oproep

Zoals we vandaag hebben bestudeerd, is er een belangrijk werk te doen "bij de haard", zowel voor onszelf als voor anderen. Als gemeente moeten we begrijpen, dat geestelijk werk zich niet beperkt tot de gemeente, het is het meest effectief in alledaagse, privémomenten. De haard is, vanuit dit oogpunt, een uitstekende plek om relaties op te bouwen en zaden van geloof en waarheid te planten, ver weg van de stijfheid van formele situaties. Beste Reformatiebeweging-familie, laten we de Heer vragen onze geest en ons hart te openen om deze boodschap te ontvangen en de volgende oproep, die Hij voor u en mij heeft mee naar huis te nemen, nu we dit onderwerp afsluiten: "De Heer zal onderzoeken, hoe we de talenten, die Hij ons heeft toevertrouwd,

hebben gebruikt. Hij heeft het loon van Zijn eigen bloed, Zijn eigen zelfverloochening, offer en lijden betaald om de bereidwillige dienst van iedere ziel als arbeider samen met God veilig te stellen. Als iedereen zich maar verstandig verantwoordelijk zou voelen tegenover God om de gaven van de ons toevertrouwde talenten aan te wenden, wat een inkomsten zou God dan door Jezus Christus ontvangen! Het ene talent kan en zal toenemen door gebruik. De zogenaamd laagste gave, de nederigste dienst, kan geesten bereiken en harten beïnvloeden die degenen met grotere talenten niet zouden kunnen bereiken. Nu, nu, nu is onze meest gunstige tijd om te werken. Persoonlijk bezoek is van grote waarde. Uit liefde voor Jezus Christus en liefde voor de zielen van mensen moet de waarheid naar elk gezin worden gebracht, en moet erover worden gesproken bij elke haard, waartoe u toegang kunt vinden ...

Houd in gedachten dat de Heilige Geest de werker is. De mens, die voor God werkt, staat niet alleen...

Werk in volharding, in tederheid, mededogen, gebed en liefde zal meer doen dan preken. De Heer Jezus, die Zijn leven gaf voor de redding van de wereld van de vloek van de zonde, had grotere dingen voor ogen dan onze ogen tot nu toe hebben gezien. De Heilige Geest wacht op kanalen, waardoor Hij kan werken...

Satan zal niet altijd zegevieren. De Geest van God zal over de gemeente worden uitgestort, zodra de vaten gereed zijn om die te ontvangen." –That I May Know Him, blz. 330.

Moge de Heer ons rijkelijk zegenen en ons helpen dit werk bij de haard te doen, Amen!

ZONDAG, 7 DECEMBER 2025

'GEEFT GIJ HUN TE ETEN'

DOOR OZIEL FERNANDEZ, BRAZILIË

EEN OPROEP OM TE DIENEN EN
OM CHRISTELIJK MEDELEVEN

De zin van Jezus, "Geef gij hun te eten", weerklinkt diep als een oproep tot zorg en verantwoordelijkheid jegens anderen. Deze zin, die te vinden is in Mattheüs 14:16, is ingebed in het bekende verhaal van de eerste vermenigvuldiging van de broden en vissen.

Deze passage vertelt niet alleen over een van de meest iconische wonderen in de Bijbel, maar bevat ook fundamentele lessen over mededogen, vrijgevigheid en christelijke dienstbaarheid. Deze lessen dagen de gemeente van vandaag uit om praktische actie te ondernemen in een wereld, die te kampen heeft met grote uitdagingen zoals hongersnood.

Honger juist nu

Honger is tegenwoordig een verwoestend wereldwijd probleem. "Volgens rapporten van de Verenigde Naties zullen alleen al in 2023, volgens SOFI 2024, ongeveer 733 miljoen mensen wereldwijd honger lijden." –<https://www.wfp.org/publications/state-food-security-and-nutrition-world-sofi-report> Het is alsof één op de elf mensen wereldwijd honger lijdt en dit aantal neemt toe door factoren zoals sociale ongelijkheid, economische crises en gewapende conflicten. Deze realiteit staat in schril contrast met de hoeveelheid voedsel, die wereldwijd wordt geproduceerd. Hieruit blijkt, dat het probleem niet ligt in een gebrek aan hulpbronnen, maar in een slechte verdeling en een gebrek aan actie.

Toen Jezus zei: "Geef gij hun te eten", daagde Hij Zijn discipelen uit om een situatie onder ogen te zien, die onmogelijk leek, net zoals de uitdaging om miljoenen hongerige mensen te voeden er vandaag de dag uitziet. Maar net als toen, wijst Christus' boodschap op de gedeelde verantwoordelijkheid van Zijn volgelingen om te voorzien in de fysieke en geestelijke behoeften van hen, die lijden.

De Bijbel context

Het wonder van de broodvermenigvuldiging vond plaats kort na het nieuws van de dood van Johannes de Doper. Het was mogelijk, omdat de discipelen uitgeput en bedroefd waren door de dood van Johannes, Jezus trok zich met hen terug naar een eenzame plaats voor een moment van verkwikking.

'Toen Jezus dit hoorde, vertrok Hij vandaar per schip naar een woeste plaats alleen' (Mattheüs 14:13). Christus' uitnodiging om te rusten is een uiting van Zijn pastorale zorg voor Zijn discipelen. Maar de gewenste rust werd al snel verstoord, toen de menigte ontdekte, waar Hij heen was gegaan en volgde Hem te voet. 'De scharen zagen hen heenvaren, en velen herkenden Hem, en liepen gezamenlijk te voet van alle steden daarheen, en kwamen hun voor, en gingen samen tot Hem' (Markus 6:33).

"Het Pascha was nabij, en van heinde en ver kwamen groepen pelgrims op weg naar Jeruzalem om Jezus te zien. Hun aantal werd steeds groter, totdat er vijfduizend mannen waren, behalve de vrouwen en kinderen. Voordat Christus de oever bereikte, wachtte een menigte reeds op Hem." –De Wens der Eeuwen, blz. 312.

Medeleven met de Menigte

De liefdevolle Verlosser aarzelde nooit om in onze behoeften te voorzien. Hij heeft medelijden met de menigte, verwelkomt hen en geneest hun zieken. 'En Jezus uitgaande zag een grote schare, en werd innerlijk met ontferming over hen bewogen, en genas hun zieken' (Mattheüs 14:14). In het Nieuwe Testament drukt 'ontferming hebben' de hoogste mate van medeleven uit met hen, die lijden, meestal in verband met de daden van Jezus Christus. (Zie ook Mattheüs 15:32; 20:34; Markus 1:41; Lukas 7:13).

Jezus stuurt nooit iemand weg zonder, dat Hij in al zijn behoeften heeft voorzien. Hoewel Hij in Zijn rust werd gestoord en Zijn afzondering verliet, deed Hij drie dingen om voor hen te zorgen:

1. Hij onderwees de menigte over het koninkrijk van God en voorzag zo in de behoeften van de geest.
 2. Hij genas de zieken en voorzag zo in hun fysieke behoeften.
 3. Hij voedde de hele menigte met brood als een symbool van het brood uit de hemel (Johannes 6:22-40).
- Zo kwam Jezus tegemoet aan hun mentale, fysieke en geestelijke behoeften.

De zorg van de discipelen

Het was een drukke dag vol activiteiten geweest. Jezus had

onderwezen en de zieken in de menigte genezen, maar de discipelen maakten zich nu zorgen over hoe ze de menigte te eten moesten geven. Toen ze beseften, waar ze waren, liepen ze naar Jezus toe en uitten hun bezorgdheid en stelden voor, dat Hij het volk weg zou sturen om in de omliggende dorpen naar voedsel te zoeken. 'En toen het nu laat op de dag geworden was, kwamen Zijn discipelen tot Hem, en zeiden: Deze plaats is woest, en het is nu laat op de dag. Laat ze van U, opdat zij heengaan in de omliggende dorpen en vlekken, en broden voor zichzelf mogen kopen, want zij hebben niets wat zij eten zullen' (Markus 6:35-36). De discipelen zagen niet in, hoe ze de menigte van voedsel konden voorzien. Het ging hun budget te boven en voor hen zat er niets anders op dan de menigte weg te sturen.

Alles was ongunstig: de plek was afgelegen, het was laat, de menigte was groot en ze hadden niet genoeg geld. Met een visioen van schaarste benadrukten de discipelen wat ze niet hadden.

Christus' gebod

Luister aandachtig naar de suggestie van de discipelen: 'Maar Jezus zeide tot hen: Het is hun niet van node heen te gaan; geeft gij hun te eten' (Mattheüs 14:16).

Het gebod van Christus was onverwacht en verontrustend. De discipelen kregen daarom te maken met drie uitdagingen:

1. De menigte was groot: 5.000 mannen, vrouwen en kinderen niet meegerekend.
 2. Ze bevonden zich in een verlaten gebied, ver van de stad, en er was geen plek, waar ze eten konden kopen.
 3. Ze hadden niet genoeg geld.
- De discipelen waren duidelijk op een dood punt: ze kampten met logistieke problemen, een gebrek aan middelen en een hongerige menigte.

Toch stemden ze ermee in om de weinige brokken, die zij hadden, in de handen van Christus te geven, omdat 'Hij zeide: Brengt Mij die hier' (Mattheüs 14:18).

Dat kleine beetje werd op wonderbaarlijke wijze vermenigvuldigd, en iedereen werd verzadigd. Het wonder leert ons, dat God, zelfs met beperkte middelen, grote dingen tot stand kan brengen door mensen, die

bereid zijn te dienen.

Toen Jezus de discipelen opdracht gaf om de mensen te voeden, verwees Hij naar het principe van de verantwoordelijkheid van de gemeente om voor de kwetsbaren te zorgen, waarover Hij had gesproken door de profeet Jesaja. Christus gebod, door de profeet: 'Deel uw brood met de hongerigen'.

'Breng de arme, verdrevene in het huis'. 'Als gij een naakte ziet, ... dekt hem' (Jesaja 58:7).

De Heer heeft ons duidelijk bevolen: 'Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen' (Markus 16:15). "Maar hoe dikwijls ontzinkt ons de moed en schiet ons geloof te kort, wanneer we zien hoe groot de nood is en hoe gering de middelen zijn, die wij in onze hand hebben. Evenals Andreas, die op de vijf gerstebroden en de twee visjes zag, roepen we uit: 'Wat betekent dit voor zovelen?' Dikwijls aarzelen we, onwillig om alles te geven wat wij hebben, daar wij bang zijn het te besteden voor, en dat het besteed wordt door, anderen. Maar Jezus heeft ons geboden: 'Geeft gij hun te eten'. Zijn bevel is een belofte, en daarachter bevindt zich dezelfde kracht, die de menigte aan het meer spijzigde." – De Wens der Eeuwen, blz. 316.

De roep van de gemeente

De zin "Geeft gij hun te eten" gaat verder dan alleen het verstrekken van fysiek voedsel. Het is een oproep aan de gemeente, als het lichaam van Christus, om te voorzien in de geestelijke, emotionele en materiële behoeften van mensen. Jezus stond de discipelen niet toe zich te onttrekken aan hun verantwoordelijkheid om voor de menigte te zorgen, en ditzelfde principe zou ons in de gemeente nu moeten leiden.

"In het wonder van de Heiland bij de spijziging van de vijfduizend is de werking van Gods macht in het voortbrengen van de oogst duidelijk gemaakt. Jezus trekt de sluier weg van de wereld der natuur en laat de scheppende kracht zien, welke aanhoudend voor ons bestwil wordt uitgeoefend. In de vermenigvuldiging van het in de aarde gestrooide zaad, doet Hij, Die de broden vermenigvuldigde, elke dag een wonder. Het is door een wonder, dat Hij elke dag miljoenen mensen spijzigd van de oogstvelden der aarde. Terwijl mensen geroepen zijn met Hem samen te werken in de verzorging van het graan en de

bereiding van het brood, verliezen zij het goddelijke werktuig uit het oog. De werking van Zijn kracht wordt toegeschreven aan natuurlijke oorzaken of aan menselijke tussenkomst, maar al te vaak maakt men van Zijn gaven een zelfzuchtig misbruik en wordt van de zegen een vloek gemaakt.

God probeert in dat alles verandering te brengen. Het is Zijn verlangen, dat ons trage begrip beziel wordt om Zijn barmhartige goedertierenheid te onderscheiden, en dat Zijn gaven ons tot een zegen worden, zoals Hij oorspronkelijk bedoeld heeft.

Het is het Woord Gods, het toebedelen van Zijn leven, dat aan het zaad leven geeft; en door het eten van het graan, worden wij van het leven deelgenoten. En God wil, dat wij dat terdege zien: Hij verlangt dat zelfs in het ontvangen van ons dagelijks brood, dat wij Zijn macht zullen erkennen en in een nauwer gemeenschap met Hem gebracht zullen worden.

Door Gods wetten in de natuur ziet men oorzaak en gevolg met onveranderlijke zekerheid. Het oogsten getuigt van het zaaien. Hier wordt geen schijn geduld. Mensen kunnen hun medemensen bedriegen en kunnen beloning en eer ontvangen voor diensten, die zij niet hebben bewezen. Maar in de natuur is van zo'n misleiding geen sprake." – Karaktervorming, blz. 107-108.

"In de oogst wordt het zaad vermenigvuldigd. Een enkele, door herhaald zaaien **vermeerderde graankorrel, zou een hele akker met gouden schoven bedekken. Zo uitgestrekt kan de invloed zijn van een enkel leven, ja zelfs van een enkele daad.**" – Karaktervorming, blz. 109.

Verder commentaar gevend op het wonder van de vermenigvuldiging van de broden en vissen, lezen we in de Geest der Profetie: "In de daad van Christus, om in de stoffelijke noden van een hongerige schare te voorzien, is een diep geestelijke les verborgen voor al Zijn arbeiders. Christus heeft het van de Vader ontvangen; Hij deelde het uit aan Zijn discipelen; zij deelden het uit aan de menigte; en de mensen gaven het aan elkander. Zo zullen allen, die met Christus verbonden zijn, van Hem het brood des levens, het hemels voedsel, ontvangen, en het aan anderen uitdelen." – De Wens der Eeuwen, blz. 316-317. De honger, waar Jezus over spreekt, kan ruimer begrepen worden. Veel mensen om ons heen hebben

honger naar gerechtigheid, vrede, liefde en hoop.

De gemeente heeft een missie om een bron van geestelijke en emotionele voeding te zijn voor een wereld in crisis.

De apostel Jakobus versterkt deze waarheid door de nadruk te leggen op het belang van geloof, gepaard gaande met concrete daden: 'Indien er nu een broeder of zuster naakt zouden zijn, en gebrek zouden hebben aan dagelijks voedsel. En iemand van u tot hen zou zeggen: Gaaf heen in vrede, wordt warm en wordt verzadigd; en gij zoudt hun niet geven de nooddriftigheden des lichaam; wat nuttigheid is dat?' (Jakobus 2:15-16). Zo vraagt Johannes ook in zijn eerste brief: 'Zo wie nu het goed der wereld heeft, en ziet zijn broeder gebrek hebben, en sluit zijn hart toe voor hem, hoe blijft de liefde Gods in hem?' (1 Johannes 3:17).

De wereld van vandaag is vol met "hongerige menigten" op zoek naar zingeving, verbondenheid en hoop. De gemeente is geroepen om een vrijgevege gemeenschap te zijn, klaar om het brood des levens te delen en de veranderende boodschap van Christus te brengen.

Onze rol om te vermenigvuldigen

Het is gemakkelijk om je overweldigd te voelen door de omvang van wereldwijde problemen zoals honger. Hoe kunnen wij, met onze beperkte middelen, een verschil maken in zo'n enorm probleem? Het verhaal van de broodvermenigvuldiging herinnert ons eraan, dat in Christus' handen zelfs het weinige dat we hebben, vermenigvuldigd kan worden om velen te dienen.

"Zegeningen, zowel wereldlijke als geestelijke, zullen diegenen ontvangen, die de behoeftigen laten delen in wat zij van de Meester ontvangen. Jezus wrocht een wonder om de vijfduizend, een vermoeide, hongerige menigte, te voeden. Hij koos een aangename omgeving voor de mensen en beval hen neer te zitten.

Toen nam Hij de vijf broden en de twee visjes. Zonder twijfel zullen heel wat opmerkingen gemaakt zijn over de onmogelijkheid om bij vijfduizend mannen, behalve nog de vrouwen en de kinderen, de honger te stillen uit die karige voorraad. Maar Jezus dankte, en gaf het voedsel door in de handen van de discipelen om het uit te delen. Zij gaven het aan de menigte, terwijl

het voedsel zich vermenigvuldigde in hun handen. En toen de massa gespijzigd was, gingen de discipelen zitten en aten met Christus uit de door de hemel verkregen voorraad. Dit is een kostbare les voor een ieder van Christus' navolgers." –Uit de Schatkamer der Getuigenissen 2, blz. 525-526.

Net als Jezus' discipelen in het verleden, hoopt God ons te gebruiken als middel om Zijn zegeningen over te brengen. "De discipelen waren het verbindingskanaal tussen Christus en het volk. Dit dient een grote bemoediging te zijn voor Zijn discipelen van nu. Christus is het grote middelpunt, de bron van alle kracht.

Zijn discipelen moeten hun voorzieningen van Hem ontvangen. De meest intelligente, de meest geestelijk ingestelde, kan alleen uitdelen, wanneer hij ontvangt. Van zichzelf kunnen zij in geen enkele behoefte van de ziel voorzien. Wij kunnen slechts dat mededelen, wat wij ontvangen van Christus; en wij kunnen slechts ontvangen, wanneer wij aan anderen mededelen. Wanneer wij voortgaan met uitdelen, blijven wij ook ontvangen; en hoe meer we uitdelen, des te meer zullen we ontvangen. Zo kunnen wij voortdurend geloven, vertrouwen, ontvangen en uitdelen." –De Wens der Eeuwen, blz. 317.

Christelijke instellingen, zendelingen en vrijwilligers over de hele wereld leven deze realiteit uit door hun leven te wijden aan het voorzien in de behoeften van de meest kwetsbaren. Van voedselprogramma's voor mensen met honger tot projecten die onderwijs, gezondheidszorg en basiszorg bieden, deze initiatieven weerspiegelen de liefde van Christus in actie. Wat in onze ogen klein lijkt, kan het begin zijn van een groot werk in Gods handen. Wij hoeven niet te wachten tot we overvloed hebben; wat we vandaag hebben, kan een instrument in de handen van Christus zijn om het onmogelijke te bereiken.

Een oproep tot daden

Het verzoek van Christus aan Zijn discipelen klinkt nu nog steeds. Hij nodigt ons uit om deel uit te maken van Zijn verlossende werk in de wereld, vooral in de wereldwijde context van zoveel nood. Honger, zowel lichamelijk als geestelijk, treft nog steeds miljarden mensen. Christenen zijn geroepen om

Dat kleine beetje werd op wonderbaarlijke wijze vermenigvuldigd, en iedereen werd verzadigd. Het wonder leert ons, dat God, zelfs met beperkte middelen, grote dingen tot stand kan brengen door mensen, die bereid zijn te dienen.

Gods antwoord op deze behoeften te zijn.

Deze oproep tot actie kan beginnen met kleine gebaren: een bemoedigend woord, een donatie aan mensen in nood, of zelfs met de oprichting van een centrum voor sociale hulpverlening in onze gemeenten, dat tegemoet komt aan de fysieke en geestelijke behoeften van onze gemeenschappen. We kunnen de urgentie van de honger in de wereld niet negeren, maar als discipelen van Christus worden we uitgedaagd om met mededogen en vrijgevigheid te handelen.

"Jezus trachtte niet het volk tot Zich te trekken door aan de wens naar weelde te voldoen. Voor die grote menigte, moe en hongerig na een lange, opwindende dag, was eenvoudig voedsel een verzekering van Zijn macht zowel als tedere zorg voor hen in de gewone dagelijkse levensbehoeften. De Zaligmaker heeft Zijn volgelingen niet de luxe van de wereld beloofd; hun deel zou in armoede kunnen zijn, maar Zijn woord is gegeven, dat in hun behoeften voorzien zou worden, en Hij heeft beloofd wat beter is dan aardse goederen: de blijvende troost van Zijn aanwezigheid.

Nadat de schare gevoed was, bleef er nog een overvloed aan voedsel over. Jezus verzocht Zijn discipelen: 'Verzamel de brokken, die over zijn, dat niets verloren ga' (Johannes 6:12). Deze woorden betekenden meer dan voedsel in manden te doen. De les was tweevoudig.

Niets mag verloren gaan. Wij mogen geen tijdelijke voordelen voorbij laten gaan. Wij zouden niets mogen verwaarlozen, dat zou kunnen dienen tot heil van de medemens. Laat alles vergaderd worden, wat de noden van de hongerenden op aarde kan verlichten. Met dezelfde zorgzaamheid moeten wij het brood uit de hemel verzamelen om in de noden van de ziel te voorzien. Door ieder woord van God moeten wij leven. Niets van wat God gesproken heeft, mag verloren gaan. Niet één woord, dat onze eeuwige zaligheid aangaat, mag veronachtzaamd worden. Niet één woord mag nutteloos ter aarde vallen." –De Weg tot Gezondheid, blz. 32-33. "De discipelen brachten alles wat zij

hadden tot Jezus; maar Hij nodigde hen niet tot eten uit. Hij gebod hun het volk te bedienen. Het voedsel vermenigvuldigde zich in Zijn handen, en de handen van de discipelen, naar Christus uitgestrekt, bleven niet leeg. De kleine voorraad was voldoende voor allen. Toen de scharen gevoed waren, aten de discipelen met Jezus van het kostelijke, door de hemel voorziene voedsel.

Als wij de behoeften van de armen zien, de onwetenden, de lijdenden, hoe dikwijls ontzinkt ons dan de moed? We vragen: 'Wat baten onze zwakke krachten en magere hulpbronnen om te voorzien in deze vreselijke nood? Zullen wij wachten op iemand van grotere bekwaamheid om het werk te leiden, of op een of andere organisatie die dit onderneemt?' Christus zegt: 'Geef gij hun te eten'. Gebruik de middelen, de tijd, de bekwaamheid, die u hebt. Breng uw gerstebroden bij Jezus.

Ofschoon uw bronnen niet voldoende zullen zijn om duizenden te voeden, kunnen zij voldoende zijn om één persoon te voeden. In de hand van Christus kunnen zij velen voeden. Doe als de discipelen, geef wat u hebt. Christus zal de gift vermenigvuldigen. Hij zal eerlijk, eenvoudig vertrouwen in Hem belonen. Dat wat slechts een magere voorraad scheen, zal blijken een rijk feestmaal te zijn." –De Weg tot Gezondheid, blz. 34.

Conclusie

"Geef gij hun te eten" is niet alleen een aansporing tot liefdadigheid, maar een oproep tot verantwoordelijkheid. Jezus liet zien, dat we niet veel hoeven te hebben om een verschil te maken; we hoeven alleen maar te geven, wat we hebben in Zijn handen te leggen. Net zoals de broden en de vissen werden vermenigvuldigd, kan Christus ook onze inspanningen en middelen vermenigvuldigen om de hongerige menigten om ons heen geestelijk en lichamelijk te voeden. In een wereld, waar miljoenen mensen honger lijden, moet de gemeente met mededogen op deze oproep blijven reageren. Als weerspiegeling van de liefde van Christus in een samenleving, die zo'n grote behoefte heeft aan zorg en hoop.

NAAR DE SNELWEGEN EN BIJWEGEN

DOOR DANIEL BALBACH, USA

Jezus vertelt een interessante gelijkenis: “Maar Hij zeide tot hem: Een zeker mens bereidde een groot avondmaal, en hij nodigde er velen. En hij zond zijn dienstknecht uit ten ure van het avondmaal, om de genodigden te zeggen: Komt, want alle dingen zijn nu gereed. En zij begonnen allen zich eendrachtig te verontschuldigen. De eerste zeide tot hem: Ik heb een akker gekocht, en het is nodig, dat ik uitga, en hem bezie; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zeide: ik heb vijf juk ossen gekocht, en ik ga heen, om die te beproeven; ik bid u, houd mij voor verontschuldigd. En een ander zeide: Ik heb een vrouw getrouwd, en daarom kan ik niet komen. En die dienstknecht weergekomen zijnde, boodschapte deze dingen zijn heer. Toen werd de

heer des huizes toornig, en zeide tot zijn dienstknecht: Ga haastig uit in de straten en wijken der stad en breng de armen, en verminkten, en kreupelen, en blinden hier in. En de dienstknecht zeide: Heer, het is geschied, gelijk hij bevolen hebt, en nog is er plaats. En de heer zeide tot de dienstknecht: Ga uit in de wegen en heggen; en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde. Want ik zeg u, dat niemand van die mannen, die genodigd waren, mijn avondmaal smaken zal.” (Lukas 14:16-23.

Wie zijn de eerste twee groepen, die voor dit avondmaal worden uitgenodigd, en wat betekent het? “Met de grote maaltijd stelt Christus de zegeningen van het evangelie voor. Christus zelf is de voorziening. Hij is het brood, dat uit de hemel neerdaalt. Van Hem komen de stromen van

zaligheid. De boodschappers des Heren hadden aan de Joden de komst van de Heiland aangekondigd. Zij hadden op Christus gewezen als ‘het Lam Gods dat de zonde der wereld wegneemt’ (Johannes 1:29). In het feestmaal, dat God aanbood, gaf Hij de grootste gave, die de hemel kan geven, een gave die het voorstellingsvermogen te boven gaat. Gods liefde had in dit feestmaal voorzien en onuitputtelijke bronnen verschaft. ‘Wie van dit brood eet,’ had Christus gezegd, ‘zal eeuwig leven’ (Johannes 6:51).” –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 132. Uit het bovenstaande citaat begrijpen we twee mooie punten:

1. De uitnodiging werd in eerste instantie gegeven aan de Joden, die de christenen nu zouden vertegenwoordigen als

Gods uitverkoren volk. “En indien gij van Christus zijt, zo zijt gij dan Abrahams zaad, en naar de beloftenis erfgenamen” (Galaten 3:29).

2. Als Gods dienaren en boodschappers aan de wereld hebben we het voorrecht de wereld uit te nodigen om het gratis geschenk van het brood des levens, dat Christus Zelf is, te ontvangen. “En Jezus zeide tot hen: Ik ben het Brood des levens; die tot Mij komt, zal geenszins hongeren, en die in Mij gelooft, zal nimmermeer dorsten” (Johannes 6:35). Het Joodse volk verwierp de uitnodiging vanwege hun geestelijke toestand, in de veronderstelling dat ze “Ik ben rijk, en verrijkt geworden, en heb aan geen ding gebrek” (Openbaring 3:17). De uitnodiging werd vervolgens aan een tweede groep mensen gegeven. De meester zegt vervolgens tegen de dienaar in

Lukas 14:21: “Ga haastig uit in de straten en wijken der stad en breng de armen, en vermincken, en kreupelen, en blinden hier in.” Dit is niet zozeer letterlijk bedoeld als wel geestelijk. Als degenen die Gods volk vandaag de dag vertegenwoordigen de geestelijk rijken zijn, dan moeten degenen in de straten en stegen degenen zijn die geestelijk arm, kreupel en blind zijn. “De slaaf, die de armen en blinden binnenbracht, zei tot zijn heer: ‘Wat gij hebt opgedragen, is geschied en nog is er plaats. En de heer zeide tot de slaaf: Ga de wegen en de paden op en dwing hen binnen te komen, want mijn huis moet vol worden. Hier wees Christus op het werk van het evangelie buiten de grenzen van het Jodaisme, op de wegen en paden der wereld.’ –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 134.

Hoe zit het met de laatste twee groepen, die in de gelijkenis worden genoemd, de snelwegen en heggen (of landwegen)? Deze groepen worden door de Inspiratie aangeduid als de mensen van de wereld, zij die buiten ons geloof staan.

Tijdens recente zendingstrainingen in verschillende gemeenten heb ik onze inspanningen, of het gebrek daaraan, benadrukt om mensen buiten ons geloof te bereiken. Aan het begin van een les vroeg ik de studenten om rond te kijken en te bepalen hoeveel mensen in de zaal nieuwe gelovigen van buiten de gemeente waren, die de afgelopen vijf jaar waren verwelkomd. In die grote groep waren er slechts een of twee, die recent tot geloof waren gekomen vanuit “de wereld”. Dit roept een kritische vraag op voor ieder van ons: zijn wij, als dienaren van Christus, actief bezig anderen uit te nodigen voor het grote feestmaal, waar Jezus Zelf het brood des levens is?

We vragen ons misschien af: “Hoe moet ik dit werk doen? En specifiek, wie in de wereld moet ik bereiken?” We voelen ons misschien onzeker over het bereiken van mensen met verschillende achtergronden, of ze nu hoogopgeleid, rijk of misschien een andere overtuiging hebben dan de traditionele christelijke leer. Sommigen voelen zich misschien ver verwijderd van religieuze gemeenschappen vanwege persoonlijke keuzes, een zondige levensstijl of culturele perspectieven. Vaak bestaat er twijfel of zulke mensen wel geïnteresseerd zijn in geestelijke zaken of openstaan voor een kerk.

Velen van ons zouden kunnen aannemen dat het waarschijnlijk niet eens juist of gepast zou zijn om zulke

mensen mee naar de gemeente te nemen. Deze twijfels kunnen ontstaan bij het overwegen van evangelisatie. Om deze twijfels weg te nemen, is het waardevol om na te denken over wat de Inspiratie te zeggen heeft over de eerste groep, die wordt uitgenodigd voor het evangeliefest, degenen op de ‘snelwegen’.

De snelwegen

“De uitnodiging tot de maaltijd werd eerst aan het Joodse volk gegeven, aan de mensen die geroepen waren als leraars en leiders onder de mensen, die de boekrollen der profeten hanteerden, waarin de komst van de Christus werd aangekondigd. Zij hadden de zinnebeeldige dienst toevertrouwd gekregen die Christus’ werk vooraf schaduwde. Als priesters en volk aan deze oproep gehoor hadden gegeven, zouden zij zich met Christus’ boodschappers verenigd hebben om het evangelie aan de wereld te verkondigen. De waarheid was hun gezonden om deze door te geven. Toen zij weigerden gehoor te geven aan de oproep, werd deze gericht tot de armen en blinden, de verlamden en de kreupelen. Tollenaars en zondaars namen de uitnodiging aan. Als de uitnodiging van het evangelie aan de heidenen wordt gericht, is er sprake van dezelfde werkmethode. De boodschap moet eerst worden gebracht ‘op de hoofdwegen’, aan mensen die een belangrijk aandeel hebben in het werk op aarde, aan leraars en leiders van het volk. Gods boodschappers moeten dit voor ogen houden. Dit moet onder de aandacht worden gebracht van de herders der kudde, van de door God geroepen leraars, als een

woord waarop acht dient te worden geslagen. Zij, die tot de betere standen in de maatschappij behoren, moeten met tedere genegenheid en broederlijk ontzag worden opgezocht. Mensen in het zakenleven, op verantwoordelijke posities, mensen met grote bekwaamheden en wetenschappelijk inzicht, begaafde mensen, leraars van het evangelie van wie de aandacht nog niet is gericht op de bijzondere waarheden voor deze tijd, al deze mensen moeten eerst de uitnodiging vernemen. Eerst moet de oproep tot hen worden gericht. Er moet gewerkt worden voor de rijken. Zij moeten wakker geschud worden wat betreft hun verantwoordelijkheid als mensen aan wie Gods gaven zijn toevertrouwd. Zij moeten eraan worden herinnerd, dat zij rekenschap moeten afleggen aan Hem, die levenden en doden zal oordelen. De welgestelden hebben behoefte aan het werk, dat u in de liefde en vreze des Heren doet. Maar al te vaak vertrouwen zij op hun rijkdom en zijn zich niet van hun gevaar bewust. De ogen van hun verstand moeten gericht worden op dingen van eeuwigheidswaarde... Zij, die als gevolg van hun positie, rijkdom of opvoeding een vooraanstaande plaats in de wereld innemen, worden zelden persoonlijk aangesproken over het welzijn van hun geestelijk leven. Veel christenen schromen om deze mensen te benaderen. Dit mag niet het geval zijn." –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 136-137.

Een dierbare vriend van mijn vader behoorde tot deze groep. Helaas was ik ten tijde van mijn vaders overlijden nog steeds "van de wereld". Toch voelde ik me, nadat ik tot geloof was gekomen en Bijbelarbeider was geworden, genoodzaakt contact op te nemen met de vriend van mijn vader. Hij is een vriendelijk persoon, dus ik bezocht hem vaak thuis en we aten samen. Naarmate onze vriendschap voortduurde, zocht ik bij de Heer naar een manier om het evangelie met hem te delen, aangezien hij agnostisch was. Als ik bij hem thuis op bezoek kwam, liet hij me zijn pottenbakkersschijf en -oven zien, omdat hij hield van pottenbakken als hobby. Meerdere keren vroeg hij, of ik met hem zou willen pottenbakken, maar ik sloeg het altijd af, omdat ik daar geen interesse in had. Ondertussen, terwijl we elkaar bleven bezoeken, bad ik om een manier te vinden om het evangelie met hem te delen. Toen, op een dag, terwijl ik aan het bidden was, kreeg ik de ingeving om zijn aanbod om samen

te pottenbakken aan te nemen, in het besef dat dit een eerste stap zou kunnen zijn om het evangelie te delen.

Toen ik deze man vertelde, dat ik graag pottenbakken wilde leren, was hij erg blij. De allereerste keer, dat we daar waren, hadden we een geweldige ervaring samen, en geloof het of niet, ik kon een aantal geestelijke toepassingen delen van hoe Christus de pottenbakker is en wij de klei zijn. Na deze tijd samen kon ik hier en daar wat zaadjes van het evangelie zaaien, en onze vriendschap verdiepte zich. Ik begon echt meer te begrijpen van Christus' methode om zielen te winnen: "Christus' methode alleen kan het ware succes opleveren in het bereiken van mensen. De Zaligmaker mengde Zich onder de mensen als iemand, die naar hun welzijn streefde. Hij toonde Zijn sympathie, voorzorg in hun noden en won hun vertrouwen. En dan gebod Hij hen: "Volg Mij." –De Weg tot Gezondheid, blz. 111. Dit houdt in, dat relaties zich verdiepen en men iemands vertrouwen wint. Naarmate we een hechtere vriendschap met iemand ontwikkelen, kunnen we het evangelie beter delen. Nu, na tien jaar, zijn deze man en ik nog steeds goede vrienden, en ik blijf zaadjes van waarheid planten, in het vertrouwen dat hij ooit in het koninkrijk der hemelen zal zijn. Inspiratie vertelt ons, dat Christus veel moeite heeft gestoken in deze specifieke groep mensen, en ons wordt ook getoond, hoe Hij hen heeft bereikt. "Hij zocht kennis te maken met de in weelde levende en ontwikkelde Farizeeën, Joodse edellieden en de Romeinse heersers. Hij aanvaardde hun uitnodigingen, woonde hun feesten bij, maakte zich bekend met hun belangen en bezigheden, zodat Hij toegang kon vinden tot hun harten en hun de onvergankelijke rijkdommen kon tonen." –De Weg tot Gezondheid, blz. 17.

De zijwegen

Ons wordt ook verteld om contact te zoeken met degenen, die zich op de "zijwegen" of "heggen" bevinden. Sprekend vanaf de tijd van Mozes, vermeldt de Bijbel: "De vreemdeling, de wees en de weduwe die in uw poorten zijn, en zullen eten en verzadigd worden" (Deuteronomium 14:29). De inspiratie vertelt ons: "Maar wij moeten niet alleen denken aan grote en begaafde mensen met voorbijgaan van de armere klassen.

Christus draagt Zijn boodschappers op om ook te gaan naar 'de paden,' naar de armen en nederigen op aarde. In de stegen en uithoeken van de grote steden, in de eenzaamheid op het land zijn gezinnen en enkelingen, misschien vreemdelingen in een vreemd land, die geen binding hebben met een kerk en die in hun eenzaamheid het gevoel krijgen dat God hen heeft verlaten." –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 138.

Het loslaten van onze vooroordelen

Als tiener was ik zo'n vijf uur per dag aan het colporteren om mijn kostschoolgeld te betalen. Onze docent leerde ons veel goede principes, die we terugvinden in de gelijkenis van het grote avondmaal. Een daarvan is, dat we in buurten van alle klassen moeten colporteren, niet alleen de buurten waar we waarschijnlijk het meest zouden verkopen. De ene dag gingen we naar de rijke buurten, de volgende dag naar de middenklasse en weer een andere dag naar de arme buurten. Toen ik op een dag in een arme buurt aan het werk was, had ik een verhelderende ervaring. Toen ik naar de voordeur liep, vielen mij dingen op die wezen op de aanwezigheid van een aantal ruwe types in dit huis. Omdat ik ben opgegroeid in de agglomeratie Los Angeles, Californië, herkende ik een kenmerkende geur, en jawel hoor, het was echt waar, toen de deur openging, zag ik een groep mannen in de woonkamer alcohol drinken en marihuana roken. Aan de kleuren en het soort kleding zag ik ook, dat dit waarschijnlijk bendeleden waren. Toen ik aan mijn colportage begon, was mijn eerste gedachte dat er tegen me gezegd zou worden: "Geen interesse!" en dat de deur voor mijn neus dichtgeslagen zou worden. Maar dat was niet het geval. ... Ik kon alle vier of vijf boeken, die ik in mijn hand had doornemen, terwijl de man geduldig luisterde. Toen ik klaar was, zei hij: "Een momentje", en kwam terug met een briefje van twintig dollar, en zei: "Die neem ik", wijzend naar een geestelijk boek. Toen ik hem zijn wisselgeld wilde geven (aangezien de boeken in die tijd maar tien dollar kostten), zei hij: "Hou het wisselgeld maar, blijf doen wat je doet, en God zegene je!" Terwijl ik dat huis verliet, dacht ik na over de zeer waardevolle les, die ik had geleerd. Toen ik voor het eerst bij het huis aankwam, had ik een aantal vooroordelen. Vooral nadat de deur was opengestaan, dacht ik: "Waarom heb ik hier aangeklopt?"

"Waarom zou ik zowel mijn tijd als die van hen verspillen door iets te delen, waar ze toch niet in geïnteresseerd zouden zijn?" Maar nergens in de Bijbel staat, dat we zulke vooroordelen over zielen moeten hebben. De Bijbel gebiedt ons simpelweg om de verlorenen te zoeken en te redden

Deze mensen doen overduidelijk dingen, die in strijd zijn met God en Zijn woord, dus waarom zou ik zowel mijn tijd als die van hen verspillen door iets te delen, waar ze toch niet in geïnteresseerd zouden zijn?"

Maar nergens in de Bijbel staat, dat we zulke vooroordelen over zielen moeten hebben. De Bijbel gebiedt ons simpelweg om de verlorenen te zoeken en te redden (Lukas 19:10). Omdat ons belangrijke dingen waren geleerd over het colporteren, zoals netjes gekleed gaan, onze colportagemethode grondig kennen en goed oogcontact houden, geloof ik dat dit indruk maakte op de man. Misschien dacht hij: "Zo moet ik mijn leven leiden", of misschien: "Laat me deze jongeman steunen, want hij is op het juiste pad." Ik geloof ook, dat er met het boek een zaadje was geplant, en dat hij zelf op het juiste pad wilde komen.

"God heeft met name geboden, dat wij rekening moeten houden met de vreemdeling, de uitgeworpene en de arme, die moreel zwak is. Velen, die onverschillig schijnen voor godsdienstige dingen, verlangen diep in hun hart naar rust en vrede. Hoewel zij wellicht diep in de zonde gezonken zijn, bestaat de mogelijkheid hen te redden... Vertel de wanhopigen, die afgedwaald zijn, dat zij niet behoeven te wanhopigen. Hoewel zij gedwaald hebben en geen goed karakter hebben gevormd, wil God hen graag herstellen in de vreugde van Zijn zaligheid. Hij neemt graag schijnbaar hopeloos materiaal, mensen die Satan heeft gebruikt, om hen tot voorwerpen van Zijn genade te maken. Het is Zijn blijdschap om hen te bevrijden van de toorn, waardoor de ongehoorzamen getroffen zullen worden. Zeg hen dat er genezing

is, dat elk mens gereinigd kan worden. Voor hen is plaats aan de tafel des Heren. Hij wacht om hen te verwelkomen." –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 139.

Nog een in de "zijwegen" of "heggen"

Een ander bijzonder verhaal over een dierbare ziel in de "heggen" kwam later naar boven, toen ik een colporteursprogramma leidde in de staat Washington. Er was een jonge zuster genaamd Daisy in het programma (ik mag haar voornaam gebruiken). Ze was erg enthousiast om te ervaren en te leren, hoe je campagne kunt voeren, aangezien dit haar eerste keer was. Ze wilde graag zielen bereiken, en omdat de colporteurs een deel van hun inkomsten mogen houden, was ze ook enthousiast om wat geld te verdienen voor de zendingsschool. Op een dag, toen we allemaal aan het colporteren waren, zag ik tot mijn verbazing, dat Daisy enorm opgewonden en zelfs extatisch was. (Normaal gesproken was ze vrij stil en beheerst.) Het bleek, dat ze een fantastische ervaring had gehad met een dame, die net een paar boeken had gekocht door haar een papieren lunchzak vol geld te geven om ze te betalen. In totaal zat er ongeveer \$350 in de zak, in verschillende coupures. Verbaasd vroegen de andere colporteurs Daisy naar deze vrouw. Was ze rijk?

"Nee," antwoordde Daisy. "Ze is precies het tegenovergestelde, en ze leeft niet in de beste omstandigheden." Op dat moment voelde ik de drang om de vrouw te bezoeken om haar te bedanken voor haar genereuze bijdrage aan Daisy en om te vragen of ik haar

contactgegevens kon krijgen, zodat de plaatselijke predikant contact met haar kon opnemen. Terwijl Daisy de locatie van het huis doorgaf, parkeerde ik aan de overkant van de straat van een vervallen huis en liep naar de deur. Op de veranda stond een meisje van ongeveer 12 jaar oud, blootsvoets en onverzorgd, te kijken naar een paar boeken die Daisy net aan haar moeder had verkocht. Terwijl ik het meisje vroeg om met haar moeder te praten, en de deur openstond, kwam er een vrouw met een dubieuze reputatie en beroep naar de deur. Ze vroeg wie ik was. Terwijl ik haar bedankte voor de genereuze bijdrage aan onze zuster Daisy, kunt u zich de gedachten in mijn hoofd voorstellen. Waarom zou juist deze vrouw zo'n grote donatie aan Daisy doen, en waarom zou ze überhaupt geïnteresseerd zijn in de boeken of in geestelijke zaken? Mijn vragen werden snel beantwoord.

... Ik vroeg haar of ik haar nog meer boeken kon geven, aangezien we andere boeken hadden, die ze niet had ontvangen, vooral omdat ze meer dan genoeg had gedoneerd. Ik vroeg ook of ik haar telefoonnummer kon krijgen, zodat de plaatselijke predikant gebeden, Bijbelstudies, enz. kon aanbieden. Ze antwoordde, dat ze haar nummer niet zou geven voor Bijbelstudies, enzovoort, maar dat ze het wel om één reden zou geven: ze vertelde me, dat ze zo onder de indruk was van onze zuster Daisy, haar gedrag en haar verlangen om God te volgen en naar de zendingsschool te gaan, dat ze als alleenstaande ouder precies hetzelfde voor haar dochter wilde. Ze wilde, dat ik haar dochter zou opnemen in het colportageprogramma. Toen ik haar vertelde, dat haar dochter nog iets

De laatste boodschap van waarschuwing en genade moet de gehele aarde verlichten met haar heerlijkheid. Zij moet alle standen bereiken: rijken en armen, hogen en lagen. 'Ga uit in de wegen en heggen,' zegt Christus, 'en dwing hen in te komen, opdat Mijn huis vol worde.'

te jong was, beloofde ik, dat we haar toch zouden opnemen, en haar zouden komen ophalen, om met ons mee te gaan op verschillende uitstapjes in onze vrije tijd. De vrouw zei toen, dat ik moest wachten, terwijl ze naar binnen ging om nog een papieren lunchzak vol geld te halen (nog eens ongeveer \$ 350). Omdat ik die avond voor een week het programma moest verlaten, vertelden Daisy en de overgebleven verantwoordelijken me, dat ze het meisje een paar keer konden ophalen om haar mee te nemen op verschillende uitstapjes. Zo was het zaadje van het evangelie geplant. Als ik terugdenk aan dit verhaal, moet ik denken aan het verhaal van Maria Magdalena, toen ze in het huis van Simon was. Deze vrouw was, net als Maria, bereid alles te geven wat ze had voor een kans om de eeuwige rijkdom van de genade van Gods koninkrijk voor haar dochter te verkrijgen. Tijdens onze pelgrimstocht, wanneer we langs de heggen anderen tegenkomen zoals deze vrouw en de man in het vorige verhaal, moeten we ons afvragen: "Ben ik, zijn wij, net als Simon de Farizeeër, vol oordeel en veroordeling, of zijn wij net als Christus?" "De gastheer wendde zich af van hen, die zijn gastvrijheid hadden veracht en nodigde een groepering uit, die niet zelfvoldaan was, die geen huizen en landerijen bezat. Hij

nodigde armen en hongerigen uit, die de overvloed die werd aangeboden, zouden waarderen. 'De tollenaars en hoeren,' had Christus gezegd, 'gaan u voor in het koninkrijk Gods' (Matthéüs 21:31). Hoe ellendig die menselijke wezens ook mogen zijn, die door anderen worden veracht en waarvan men zich afwendt, voor Gods aandacht en liefde zijn zij niet te laagstaand en te ellendig. Christus wil graag, dat door zorg geplaagde, vermoeide, verdrukte mensen tot Hem komen. Hij wil hen graag het licht, de blijdschap en vrede geven, die nergens anders te vinden zijn. Juist de zondaars zijn de voorwerpen van Zijn grote, oprechte liefde en medelijden." -Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 134.

Conclusie

Beste broeders, zusters en jonge mensen! Willen jullie gehoor geven aan de oproep om de verlorenen te zoeken en te redden? De uitnodiging van het evangelie moet aan de hele wereld worden gegeven, "aan alle natie, en geslacht, en taal en volk." (Openbaring 14:6). De laatste boodschap van waarschuwing en genade is om de hele aarde te verlichten met haar heerlijkheid. Ze moet alle lagen van de bevolking bereiken, rijk, arm, hoog en laag. "Ga uit in de wegen en heggen; en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde." Lukas

14:23). Een van de beste manieren om deze roeping te vervullen, is door uw kinderen, kleinkinderen, neven en nichten naar colporteurprogramma's en zendingsscholen te sturen, waar ze getraind kunnen worden om het evangelie met vrijmoedigheid en liefde te delen. Ook u kunt gezegend worden en uw roeping vervullen door relaties op te bouwen met mensen in uw gemeenschap, of het nu rijke professionals, worstelende burens zijn of iemand anders, die ver van het geloof staat, door Christus' liefde te tonen door middel van vriendelijke gebaren, praktische hulp, woorden van hoop, of gewoon door met empathie te luisteren. Deel middelen zoals voedsel, kleding of geestelijke lectuur met mensen, die misschien vergeten of verstoten worden door de maatschappij, en betrek ook de hoogopgeleide en invloedrijke mensen bij doordachte gesprekken over eeuwige waarheden. Door met iedereen om te gaan, zoals Christus deed, kunnen we hun vertrouwen winnen en hen uitnodigen voor het Grote Avondmaal. Moge de Heer ieder van ons gebruiken, zowel door georganiseerde inspanningen als door persoonlijk getuigenis, om de Grote Opdracht (Matthéüs 28:19-20) uit te voeren en het licht van de wereld te zijn, terwijl we eropuit trekken en anderen uitnodigen voor het Grote Avondmaal. Amen!

“UW GELOOF HEEFT U GEHEEL GEMAAKT”

DOOR RICARDO GAIYE, ANGOLA

"Indien ik alleen Zijn kleed aanraak, zo zal ik gezond worden" (Matthéüs 9:21). Het was een arme vrouw, die deze woorden sprak, een vrouw die twaalf jaar lang aan een ziekte had geleden, die haar leven tot een last maakte. Ze had al haar geld uitgegeven aan dokters en geneesmiddelen, maar was uiteindelijk ongeneeslijk verklaard. Maar toen ze over de Grote Heelmeester hoorde, herleefde haar hoop. Ze dacht: "Als ik maar dichtbij genoeg kon komen om met Hem te praten, zou ik misschien genezen kunnen worden." Christus was op weg naar het huis van Jäirus, de Joodse rabbi die Hem had gesmeekt om te komen en zijn dochter te genezen. De hartverscheurende smeekbede: 'Mijn dochtertje is in haar uiterste; ik bid U, dat Gij komt, en de handen op haar legt, opdat zij

behouden wordt, en zij zal leven' (Markus 5:23), had het tedere, meelevende hart van Christus geraakt, en Hij vertrok onmiddellijk met de overste naar zijn huis. "Zij vorderden maar langzaam, want de menigte drong van alle kanten op Christus aan. Op Zijn weg door de menigte kwam de Zaligmaker dicht bij de plaats, waar de gekwelde vrouw stond. Telkens opnieuw probeerde ze tevergeefs dicht bij Hem te komen. Nu kwam haar kans. Zij kreeg geen gelegenheid om Hem aan te spreken. Zij wilde Hem niet hinderen in Zijn trage voortgang. Maar zij had gehoord, dat er genezing van Hem uitging door aanraking van Zijn klederen; en bang om haar enige kans op verlichting te verliezen, drong zij vooruit, tot zichzelf zeggend: "Indien ik slechts Zijn kleed

aanraak, zal Ik behouden worden". Christus kende elke gedachte in haar geest en Hij was op weg naar de plaats, waar zij stond. Hij beseftte haar grote nood en Hij hielp haar om geloof te oefenen. Terwijl Hij passeerde, reikte zij vooruit en slaagde er maar net in, de zoom van Zijn kleed aan te raken. Op dat moment wist zij, dat zij genezen was. In die ene aanraking was het geloof van haar leven geconcentreerd en onmiddellijk verdwenen haar pijn en zwakte. Ogenblikkelijk voelde zij een tinteling, alsof een elektrische stroom door elke vezel van haar wezen ging. Er kwam een gevoel van volkomen gezondheid over haar. "En zij bemerkte aan haar lichaam, dat zij van haar kwaal genezen was" (vers 29). De dankbare vrouw wilde haar dank brengen aan de Machtige

Heelmeester, die haar in die ene aanraking meer goed had gedaan dan de artsen gedurende twaalf lange jaren; maar zij durfde niet. Met een dankbaar hart trachtte zij zich uit de menigte terug te trekken. Plotseling bleef Jezus staan, keek om Zich heen en vroeg: "Wie heeft Mij aangeraakt?"

Hem in verbazing aankijkend zei Petrus: "Meester, de scharen drukken en verdringen U, en Gij zegt, wie heeft Mij aangeraakt?" (Lukas 8:45).

"Iemand heeft Mij aangeraakt, zei Jezus; want Ik heb kracht van Mij voelen uitgaan." Hij kon de aanraking des geloofs van een toevallige aanraking van de zorgeloze schare onderscheiden. Iemand had Hem aangeraakt met een diepe bedoeling en had antwoord ontvangen. Christus stelt de vraag niet voor eigen informatie. Hij had een les voor het volk, voor Zijn discipelen en voor de vrouw. Hij wenste de gekwelden met hoop te inspireren. Hij wilde laten zien, dat het geloof was, dat de genezende kracht had gebracht. Aan het vertrouwen van de vrouw mocht niet zonder uitleg voorbijgegaan worden. God moest verheerlijkt worden door haar dankbare belijdenis. Christus wilde haar doen begrijpen, dat Hij haar geloofsdaad op prijs stelde." –De Weg tot Gezondheid, blz. 42-44.

Mijn ervaring aan het bed

In 1996 was ik ernstig ziek, mijn leven hing aan een draadje, en ik was bereid om naar elk openbaar of privéziekenhuis te gaan, ondanks hun afhankelijkheid van conventionele medische praktijken, vaak gebaseerd op spiritualistische tradities. Gelukkig kwam ik terecht in een zorginstelling, waar de lichten dag en nacht aan waren. Daar ben ik uiteindelijk meer dan een jaar gebleven. In deze instelling verliep de aanbevolen weg naar herstel anders dan ik had verwacht. De eerste paar maanden was het recept rauw voedsel eten, het woord van God bestuderen en naar lezingen luisteren. Bijna een half jaar later, pas nadat het personeel zich eerst had gericht op de genezing van mijn ziel, kwam uiteindelijk de fysiologische genezing die de twee belangrijkste problemen aanpakte, die me in eerste instantie naar deze instelling hadden geleid. Ik was er tegelijk met een jonge patiënte, die door haar grootmoeder

werd begeleid. Haar medische toestand was erbarmelijk. Ze verkeerde in een kritieke toestand, kon niet bewegen of voor zichzelf zorgen en had constante zorg nodig. In de laatste dagen van haar leven bleef de jonge vrouw bedlegerig en kreeg ze zorg en ondersteuning, terwijl ze kampte met zeer ernstige gezondheidscomplicaties.

Haar grootmoeder, die een zeer gebedsvol persoon was, huilde op de schoot van haar kleindochter. De jonge vrouw had blijkbaar hulp gezocht in bijna alle grote ziekenhuizen en alle beschikbare middelen gebruikt, maar ze kon de aandoening, waarmee ze kampte, nog steeds niet overwinnen. Als laatste redmiddel drong de grootmoeder er nu sterk bij de jonge vrouw op aan, dat ze haar zonden aan God moest belijden, en redeneerde wanhopig in overeenstemming met het Bijbelse spreekwoord: "Alzo zal een vloek, die zonder oorzaak is, niet komen." (Spreuken 26:2, laatste deel).

"Satan is de oorsprong van ziekte, en de arts voert strijd tegen zijn werk en macht. Ziekten in de geest komen overal voor. Negen van de tien kwalen, waaraan mensen lijden, vinden daar hun oorsprong. De problemen, misschien van thuis, waar sommigen mee rondlopen, zijn als een kanker, die de ziel aanvreet en de levenskrachten verzwakt. Schuldgevoel over de zonde ondermijnt soms de gezondheid en brengt de geest uit zijn evenwicht." –Getuigenissen voor de Gemeente 5, blz. 363. De oprechte smeekbede van de toegewijde grootmoeder raakte kennelijk een gevoelige snaar in het hart van de jonge vrouw. Plotseling, tot ieders schrik, gaf de patiënte openhartig een beschrijving van een zeer afschuwelijke praktijk, die ze in haar leven had begaan en die in flagrante tegenspraak met God was geweest. Als gevolg van dat gedrag in haar jeugd had ze het gevoel gehad, dat ze onder een zware vloek leed, die zich uiteindelijk manifesteerde in deze lichamelijke kwaal.

Ze had al geruime tijd gehoopt op genezing met medicijnen, maar haar toestand was alleen maar verergerd.

Nu voelde de jonge vrouw de behoefte om de waarheid onder ogen te zien over de ongerechtigheid, die haar ziel al lang kwelde, en erkende ze haar grote behoefte aan Christus, de enige Redder van zondaars. Op dat

moment baden degenen, die haar tragische geschiedenis hoorden, vurig voor haar.

Uit deze ervaring valt een les te trekken:

"De arts heeft meer nodig dan menselijke wijsheid en kracht om te weten, hoe hij de vele moeilijke gevallen van kwalen van de geest en het hart, waarmee hij te maken krijgt, moet behandelen. Als hij onbekend is met de kracht van de goddelijke genade, kan hij de zieke niet helpen, maar zal hij de kwaal verergeren; als hij echter een vast vertrouwen in God heeft, zal hij in staat zijn de zieke, verwarde geest te helpen. Hij zal zijn patiënten op Christus kunnen wijzen, en hun kunnen leren met al hun moete en zorgen naar Hem te gaan, Die alle lasten draagt.

Er is een door God aangewezen verband tussen zonde en ziekte. Geen arts kan een maand lang zijn praktijk uitoefenen zonder dit geïllustreerd te zien. Hij kan het begeren; zijn geest kan zo in beslag worden genomen door andere zaken, dat het hem niet opvalt, maar als hij een goed waarnemer is, dan kan hij er niet onderuit te erkennen, dat zonde zich tot ziekte verhoudt als oorzaak en gevolg. De arts moet snel zijn om dit de onderkennen en overeenkomstig te handelen. Wanneer hij het vertrouwen heeft gewonnen van de zieken, door hun lijden te verlichten en hen bij de rand van het graf weg te halen, kan hij hen er op wijzen, dat ziekte het gevolg is van zonde, en dat het de gevallen vijand is, die hen tot gewoonten wil verleiden die de gezondheid en de ziel verwoesten. Hij kan hen aan het verstand brengen, dat het noodzakelijk is om zichzelf te verloochenen en de wetten van leven en gezondheid te gehoorzamen. In het bijzonder kan hij de jeugd goede principes bijbrengen. God houdt van Zijn schepselen met een liefde, die zowel teder als krachtig is. Hij heeft de wetten van de natuur ingesteld, maar Zijn wetten zijn geen willekeurige, buitensporige eisen. Ieder "gij zult zien", in zowel de natuurwetten als de morele wet, impliceert een belofte." – Getuigenissen voor de Gemeente 5, blz. 363-364.

Nadat de jonge vrouw in de instelling haar zonden aan God had beleden, zag je diepe vrede op haar gezicht. We beseften allemaal, dat deze vrede niet van binnenuit haar kwam. Het kwam door die hemelse

We genieten werkelijk een uniek voorrecht beloond te worden met de leringen vervat in de Geest der Profetie. Daarin beschrijft de Heer duidelijk, hoe we moeten eten, ons moeten kleden, met elkaar omgaan en onze zaken moeten regelen. Het bevat de beste emotionele en geestelijke ondersteuning.

vrede, die alleen in Jezus Christus te vinden is. Ja, na enige tijd begonnen de ernstiger symptomen in haar fysieke toestand af te nemen, maar toen zei ze: "Nu moet ik rusten. Alstublieft, ik moet rusten. Ik moet rusten." Ze beschouwde al het lijden dat ze had doorstaan als eenvoudig een gevolg van die rebelse levensstijl, maar nu herkende ze de schoonheid en eeuwige wijsheid van de Almachtige in wiens liefdevolle zorg ze nu rustte. Het duurde niet lang voordat ze overleed, vredig en in Zijn tedere genade.

Christus' plan voor heelheid (gezondheid)

Christus wil graag hoop geven aan de gekwelden en laten zien dat geloof in Hem genezing en herstel van ziel en lichaam brengt. Overal ter wereld hebben miljoenen mensen hulp nodig, van de eenvoudigste tot de meest complexe gevallen. Wat is het grootste probleem? De psalmist erkent de geestelijke dimensie voor God: "Er is niets geheels in mijn vlees, vanwege Uw gramschap; er is geen vrede in mijn beenderen, vanwege mijn zonde" (Psalm 38:4). De meeste mensen weten wel, dat het belangrijk is om een gezond dieet te volgen, gebaseerd op fruit, groente en zuiver water. Daarnaast is het belangrijk om te bewegen, te rusten, te zonnebad, veel frisse lucht in te ademen, etc. Maar misschien is mentale en geestelijke gezondheid wel het allerbelangrijkste. Deze verwaarlozen we allemaal nogal eens. Velen volgen een streng dieet, kiezen hun eten religieus uit en voegen in veel gevallen voedingssupplementen toe.

Anderen staan 's morgens rigoreus op, en velen zelfs al voor het slapengaan, om te sporten. Desondanks voeden ze zich met trots, ijdelheid, lust, onverschilligheid en minachting voor anderen, en verwaarlozen ze de beste fysieke oefening ter wereld (zendingswerk, het evangelie met onze voeten op de grond, wandelen, snelwandelen, rennen om het evangelie te verspreiden). En er zijn nog steeds mensen, die zich zorgen maken over vroeg naar bed gaan om voor hun lichaam en hun emotionele welzijn te zorgen, wat natuurlijk goed en niet fout is. Toch kan al die intellectuele activiteit, te midden van hun werk, zaken of studie, inderdaad worden gemotiveerd door een egoïstische, hebzuchtige ambitie voor winst en plezier in deze voorbijgaande wereld. Ze zijn niet bereid dezelfde offers te brengen, als het gaat om zendingswerk, het ondersteunen van gehandicapten, zieken en mensen die getroffen zijn door de pijn van de dood of rampen. Met dergelijke gewoonten verwerven ze, in veel onomkeerbare gevallen vaak, zowel op de korte als op de lange termijn, pijn, zowel fysieke, mentale en geestelijke ziekten voor zichzelf.

De ware bron van fysieke, mentale en geestelijke gezondheid is God, de liefhebbende Vader, en Jezus, de grote Heelmeester. De verbinding van de menselijke geest met de geest van Christus, die kracht geeft aan de geest, de ziel, de neuronen en de vitale organen, geeft ook vitaliteit aan het hele lichaam, en voorkomt zo ziekte en geneest zieke lichamen.

Het uitroeien van de gal van bitterheid

Als colporteur werd ik uitgenodigd om een lezing te geven in de drukkerij van een grote nationale bank. Ik presenteerde onze boeken aan hen, waaronder het boek 'Schreden naar Christus'. Aan het einde van de lezing nam de afdelingsdirecteur me mee naar zijn kantoor en stelde me voor aan een magere, bloedarme jongeman met lang haar, een misvormd gezicht en een tumor op zijn knie, hij liep mank en bewoog zich met veel ongemak. Hij had last van pijn op de borst en rugpijn.

Ik vroeg hem, waarom hij in deze toestand verkeerde, en hij vertelde me, dat hij bij zijn vader, moeder en drie broertjes woonde. Toen zijn vader ernstig ziek werd en uiteindelijk overleed, kocht een van zijn vaders beste vrienden de autoriteiten om en vervalste de documenten van het huis, waar hun gezin in het centrum woonde. Hij beweerde tegenover de rechtbank, dat het huis van hem was. De rechtbank stemde toe en het hele gezin werd op straat gezet.

Dit ongelukkige gezin kon nu nergens meer heen, en zelfs hun familieleden wilden niets meer van hen weten. Uiteindelijk kwam er op het moment, dat ze het het minst verwachtten een man langs, die een oude hut naast een markt voor hen vond, waar ze een pauperleventje begonnen.

Deze frustrerende ervaring wekte een gevoel van woede en wrok op bij de jongeman. Zijn drie broers moesten hun studie opgeven vanwege geldgebrek; zijn moeder kreeg een psychische crisis, een hoge bloeddruk crisis en verloor haar gezichtsvermogen, en door dit trauma leed één broer aan epilepsie. Hoewel ook deze jongeman ziek was, was hij de enige die zijn familie ook maar enigszins kon

steunen. Door zijn verzwakte gezondheid had hij de universiteit moeten verlaten en geen enkel bedrijf wilde hem in dienst nemen. Toen nodigde de bankmanager, een meelevende man met een goed hart, hem uit om met hem mee te werken op zijn afdeling, om de administratie en dozen op te ruimen en de vuilnis op te ruimen. Aan het eind van de maand, elke keer dat de manager zijn salaris ontving, gaf hij een klein bedrag aan deze jongeman. De jongeman zei, dat hij wachtte op een operatie aan zijn knie, misschien om zijn been te amputeren, maar dat die dag nooit zou komen, vanwege een gebrek aan middelen. Toen liet ik hem kennismaken met Jezus Christus, de Heer die de ziel geneest. Hij was dankbaar en nam het boek ter hand om te lezen. Een week later liet ik hem kennismaken met Christus' vergeving, en met tranen in zijn ogen aanvaardde hij die vanzelfsprekend. Ik vroeg hem toen om de man te vergeven, die zijn familie te schande had gemaakt.

"Hoe kan ik iemand vergeven die mij, mijn moeder en mijn broers zoveel ongeluk heeft bezorgd?" vroeg hij. Ik smeekte hem om God in zijn hart te laten werken en deze strijd aan de Heer over te laten. Na een tijdje stemde hij er uiteindelijk mee in om te vergeven. Ik ging naar huis en vertelde het aan mijn vrouw, die destijds geneeskunde studeerde. Ze pakte een emmer, maakte wat klei klaar om mee te nemen, plus nog meer zakken droge klei en wat kool en uien. We brachten dit alles naar het huis van de jongeman. Ze begon klei op de knie van de jongeman te leggen en gaf hem instructies van de Geest der Profetie over het onthouden van schadelijk voedsel en het overvloedig eten van verse, natuurlijke, plantaardige voeding. Tegelijkertijd gaven we zijn broer en moeder medicijnen.

Ja, de Heer gebruikt natuurlijke middelen als genezende kracht, maar een belangrijk element in het herstelproces is vaak ook het besef van het volgende: "Eén van de meest voorkomende zonden, waaraan met de meest verderfelijke gevolgen wordt toegegeven, is het koesteren van een niet vergevingsgezinde geest. Hoe velen koesteren gevoelens van vijandigheid of wraak, terwijl zij zich vervolgens voor God buigen en vragen om vergeving te ontvangen, zoals zij vergeving schenken. Zij

zullen zeker de draagwijdte van dit gebed niet beseffen, anders zouden zij het niet in hun mond durven nemen. Wij zijn iedere dag en elk uur afhankelijk van de vergevende genade van God; hoe kunnen wij dan verbittering en boosaardige gevoelens koesteren tegenover onze medezondaren!" – Getuigenissen voor de Gemeente 5, blz. 141.

De meest bevoorrechten op aarde

Wij zijn de meest bevoorrechte mensen in de geschiedenis van de wereld. We leven in een tijd van het grootste goddelijke licht met de Bijbel en de Geest der Profetie. We genieten werkelijk een uniek voorrecht beloond te worden met de leringen vervat in de Geest der Profetie. Daarin beschrijft de Heer duidelijk, hoe we moeten eten, ons moeten kleden, met elkaar omgaan en onze zaken moeten regelen. Het bevat de beste emotionele en geestelijke ondersteuning. We moeten nauwgezet te werk gaan om deze leringen aan iedereen bekend te maken, het gebruik van verfijnde, ultra bewerkte voedingsmiddelen te ontmoedigen en de beginselen van de wereld en wetenschappelijke beweringen te vermijden, die niet worden ondersteund door het Woord van God en de Geest der Profetie. We moeten een diepe verbinding met God nastreven, de enige absolute Borg voor ons fysieke en psycho-emotionele welzijn.

De ware bron van genezing

"De Verlosser openbaarde in Zijn wonderen de macht, die voortdurend aan het werk is ten behoeve van de mens, om hem kracht te geven en te genezen. Door middel van de natuur werkt God dag aan dag, uur na uur, van moment tot moment, om ons in leven te houden, ons op te bouwen en te herstellen. Wanneer enig lichaamsdeel letsel oploopt, wordt onmiddellijk een herstellingsproces begonnen; de natuurlijke krachten treden in werking om de gezondheid te herstellen. Maar de kracht, die door deze middelen werkt, is de kracht van God. Alle leven gevende kracht is van Hem. Wanneer iemand van een ziekte herstelt, is het God Die hem geneest. Ziekte, lijden en dood zijn het werk van een vijandige macht. Satan is de vernietiger; God is de Hersteller. De woorden, tot Israël gesproken, zijn ook vandaag nog waarheid

voor hen, die gezond worden naar lichaam en geest; "Ik ben de Heer, uw Heelmeester." (Exodus 15:26). De wens van God voor ieder mens wordt uitgedrukt in de woorden: "Geliefden, ik bid, dat het u in alles wel ga en gij gezond zijt, gelijk het uw ziel wel gaat." (3 Johannes 2).

Hij is het, die "al uw ongerechtigheden vergeeft, die al uw krankheden geneest; die uw leven verlost van de groeve, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid." (Psalm 103:3-4)." –De Weg tot Gezondheid, blz. 83. In deze verhalen en passages zien we een duidelijke waarheid: geestelijke genezing kan vaak een groot verschil maken in het bevorderen van fysieke genezing. Geloof en berouw hebben de kracht om het lichaam op een unieke manier te versterken. De vrouw, die Jezus' kleed aanraakte, werd genezen door haar geloof, wat ons laat zien dat ook wij tot Hem moeten komen. Wanneer we zo ons door zonde zieke, gebroken hart openen om Zijn genade te ontvangen, ervaren we de realiteit dat "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid." (1 Johannes 1:9). "Hij verkwikt mijn ziel; Hij leidt mij in het spoor der gerechtigheid, om Zijns Naams wil." (Psalm 23:3). Wat houdt u misschien tegen om te genieten van de grote vrede, die God te bieden heeft? Hebt u uw hart onderzocht om te zien of er misschien een zonde is, die u niet hebt herkend of een last die u nog steeds met u meedraagt? Misschien weerhoudt trots u ervan om Zijn genade ten volle te ervaren. Denk hier eens over na: wat moet u loslaten om heel te worden? Welke verborgen strijd verhindert u mogelijk om vrede te vinden? God ziet het allemaal, en Zijn helende genade is beschikbaar voor iedereen, die Hem met nederigheid benadert. Wend u tot Christus, degene die zowel ziel als lichaam geneest. Belijd uw zonden, laat dingen los die uw genezing belemmeren, vertrouw op Zijn grenzeloze kracht en u zult vrede en volledig herstel vinden. Hij heeft beloofd: "Ik ben de HEERE, die u geneest" (Exodus 15:26), en Zijn woord faalt nooit. Zoek eerst de genezing van uw ziel door Hem, die onze pijn en verdriet op Zich heeft genomen, en al het andere zal op zijn plaats vallen volgens Zijn wil. Amen!

GEBOREN EN OPGEVOED OM TE DIENEN

DOOR CRISTIAN PAULESCU, ROEMENIË

Waarom 100 jaar?

“De kerk is het door God aangewezen werktuig om mee te werken aan de redding der mensheid. Zij werd ingesteld tot dienen en haar zending is het evangelie aan de wereld uit te dragen. Van meet af aan is het Gods bedoeling geweest, dat Zijn volheid en Zijn zelfgenoegzaamheid door Zijn gemeente naar de wereld zullen worden weerkaatst. De leden van de kerk, die Hij uit de duisternis heeft geroepen tot Zijn wonderbaar licht, moeten Zijn heerlijkheid verkondigen.” –Van Jeruzalem tot Rome, blz. 9.

Als een laatste erfenis voor Zijn hemelvaart gaf onze Heer Jezus Christus de grote opdracht aan Zijn volk.

Met die monumentale verklaring werd de gemeente in deze zondige wereld gesteld om te werken aan de bekering van zielen. De gemeente heeft de opdracht gekregen om het eeuwig evangelie met ieder mens te delen. Tijd, talenten en middelen zijn ons toevertrouwd, allemaal met dit doel als hun hoogste doel.

Kijkend naar de rampzalige toestand van onze wereld, als de gemeente van Christus, moeten we onszelf serieus afvragen: “Zijn er niet nog veel dingen,

die we voor Christus moeten doen? Is er niet een grote verantwoordelijkheid, die we op de een of andere manier over het hoofd hebben gezien?

Hebben we niet een verbond met Jezus gesloten, dat nog niet is vervuld van onze kant?”

We verschuilen ons achter verontschuldigen, maar het probleem is niet het Communisme, noch het Rooms-katholicisme, noch het Liberalisme, noch het Modernisme. Het probleem is het slapende Christendom! Doet wat ik doe er werkelijk toe voor de eeuwigheid? Bevordert het werkelijk de zaak van Christus? Zo niet, dan leidt het, wat we ook doen, tot niets. Iemand merkte ooit op, dat God de gemeente niet bedoeld heeft als een koelkast, waar vroomheid bewaard moet blijven, dat ze niet vergaat; ze moet juist een kweekplaats zijn, die nieuwe bekeerlingen moet baren.

Het gezin, de belangrijkste zendingsschool –

“Een goed geordend, gedisciplineerd gezin zegt meer in het voordeel van het christendom dan alle preken, die je kunt houden. Zo’n gezin toont aan, dat ouders geslaagd zijn in het navolgen

van Gods aanwijzingen, en dat hun **kinderen Hem in de gemeente dienen**. Hun invloed neemt toe. Want als zij geven, ontvangen ze en kunnen opnieuw geven. **Vader en moeder merken, dat hun kinderen hen helpen. Zij geven aan anderen door, wat ze thuis ontvangen hebben. Ze helpen in de buurt, waarin ze wonen, want ze hebben rijkdom ontvangen voor nu en voor de eeuwigheid.**” –Het Bijbels Gezin, blz. 24-25.

“(God) verlangt ernaar om uit de gezinnen van ons volk een grote groep jongeren te zien die, vanwege de goddelijke invloeden van hun gezinnen, hun hart aan Hem hebben overgegeven en eropuit trekken om Hem de hoogste dienst van hun leven te geven.” –Counsels to Parents, Teachers and Students, blz. 131.

Ouderlijke verantwoordelijkheid

De apostel verklaart: ‘Ik heb geen meerdere blijdschap dan hierin, dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen’ (3 Johannes 1:4). God heeft ons gezegend met kleine kinderen. Waarom werden ze ons gegeven? Om voor Hem opgevoed te worden. Wat is onze verantwoordelijkheid? De Bijbel

zegt ons: 'Leer de jongen de eerste beginselen naar de eis van zijn weg, als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken' (Spreuken 22:6). "De leiding en onderwijzing van kinderen is het edelste zendingswerk, dat iedere man of vrouw kan ondernemen..."

Wij hebben zendingsvuur nodig in onze gezinnen, zodat wij het Woord des levens voor de leden van onze gezinnen kunnen brengen en hen ertoe leiden een woning te zoeken in het koninkrijk van God." –Hoe Leid Ik Mijn Kind, blz. 564.

Het is prachtig als ouders hun kleine brengen om gezegend te worden en aan God gewijd, maar dit is niet voldoende. De volgende stap is essentieel om die zegen te behouden, het kind opvoeden met het uitdrukkelijke doel, dat hij/zij Christus dient voor de groei van Zijn koninkrijk. Elk kind is geroepen om een instrument te zijn voor de redding van anderen.

Er zijn twee mogelijke richtingen voor het dienen voor onze kinderen: "Kinderen kunnen worden opgeleid voor de dienst van de zonde of voor de dienst van de gerechtigheid." – Counsels to Parents, Teachers and Students, blz. 108.

Leren om te dienen

"Geef een uur van jullie vrije tijd aan je kinderen. Speel en werk samen met hen en win hun vertrouwen. Laat jullie vriendschap met hen groeien." –Het Bijbels Gezin, blz. 156-157.

U bent misschien vastbesloten om advies te geven, en elke seconde zendt u misschien, net als een radio, stukjes advies uit. Maar in plaats van uw kind alleen maar advies te geven, kunt u hem of haar beter uw hart geven. Leer uw kind een beetje erover te praten. "Iedere moeder moet de tijd nemen om haar kinderen te liefkozen. Dat is in hun kleuter- en kinderjaren zo essentieel. Zo kan een moeder haar eigen hart met dat van de kinderen samenbinden en hen en zichzelf gelukkig maken. Zij is voor hen wat God voor ons is." –Het Bijbels Gezin, blz. 161.

Hoe leren we onze kinderen om te dienen? Door hen liefde te bieden. Beste ouder, een mooi leven leiden betekent uzelf liefdevol geven aan uw kinderen en uw partner, ouderen een helpende hand bieden, aandachtig luisteren naar de pijn van een gevallen persoon, de gave van uw aanwezigheid aanbieden aan iedereen, die uw hulp nodig heeft. De tegenwoordige tijd is ons gegeven, zodat wij het ik laten sterven en

een opstanding in Christus kunnen ervaren. 'En Hij is voor allen gestorven, opdat zij, die leven, niet meer voor zichzelf zouden leven, maar voor Hem, Die voor hen gestorven en opgewekt is' (2 Korinthe 5:15).

Er is maar één sleutel tot doeltreffendheid en vruchtbaarheid. Jezus legt uit: Om vrucht te dragen, moet een graankorrel sterven. En de apostel Paulus zegt: '**Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij**' (Galaten 2:20).

Wat zal het resultaat zijn, als Christus in ons leeft? Wij leven Zijn leven. Maar hoe was Zijn leven, toen Hij op aarde was? Zijn hele leven was simpelweg een leven van dienstbaarheid, vol liefde.

De kracht van het voorbeeld

'Hetgeen gij ook geleerd, en ontvangen, en gehoord en in mij gezien hebt, doet dat' (Filippensen 4:9).

"Iemand, die in de hemel heilig wil zijn, moet eerst heilig worden in het eigen gezin. Als vader en moeder in hun gezin werkelijk christen zijn, zijn ze ook bruikbare leden voor de gemeente. Dan zijn ze in staat om zaken in de gemeente en in de samenleving op dezelfde manier te leiden als thuis. **Ouders, laat jullie geloof niet enkel een belijdenis zijn, maar laat het ook werkelijkheid worden... Anders zal ons getuigenis in de gemeente geen enkele uitwerking hebben. Als je geen zachtmoedigheid, vriendelijkheid en beleefdheid in je gezin laat zien, is je geloof tevergeefs.** Wanneer er meer echte Godsdienst thuis is, geeft dat meer kracht aan de gemeente." –Het Bijbels Gezin, blz. 260-262.

"Een christelijk gezin moet een praktisch voorbeeld zijn, dat laat zien, hoe uitmuntend de ware levensprincipes zijn. Zo'n beeld is in de wereld een kracht ten goede ... **Als jonge mensen zo'n gezin verlaten, dragen ze wat ze daar geleerd hebben over op anderen.**" –Het Bijbels Gezin, blz. 24.

We willen, dat onze kinderen navolgenswaardige voorbeelden zijn, en dat is prima. Het is een nobel verlangen, maar wat ze nu zijn, is het resultaat van wat wij gisteren hebben uitgeleefd. Wat wij gisteren hebben gezaaid, oogsten we nu. Het is noodzakelijk, dat vaders priesters zijn van het gezin. Moeders zijn nodig om hun kinderen voor God op te voeden. Kinderen moeten aangeraakt worden door de goddelijke kracht. En ons sleutelwoord moet zijn "morgen", maar eerder "nu of nooit".

Geen stilstaande 'drones'

"Kinderen moeten zeer jong leren nuttig te zijn, om zichzelf en anderen te helpen." –Het Bijbels Gezin, blz. 232. "Ouders moeten hun kinderen leren, dat nietsdoen zonde is.

Niets leidt zekerder tot het kwaad, dan alle lasten van de schouders van kinderen afnemen, hen doelloos en zinloos laten leven, hen niets te laten doen, of hen laten te doen, waar ze zin in hebben." –Het Bijbels Gezin, blz. 232-233.

"Er zijn geen drones in het huisgezin van het geloof. Elk gezinslid heeft een taak toegewezen gekregen, een deel van de wijngaard van de Heer om in te werken." –Testimonies for the Church, vol. 4, blz. 454.

Welke invloed heeft de manier, waarop wij onze kinderen onderwijzen, op hen? Zullen ze levendig zijn of zullen ze gewoon wegwijnen? Zodra u alleen aan uzelf denkt, wordt u hooghartig en arrogant. Zo zullen kinderen opgroeien, die zich aan deze houding overgeven. Het resultaat zal zijn een bekrompen, verveelde generatie, niet actief voor God. God en Zijn gemeente hebben geen ouders en kinderen nodig, die hun talenten in de aarde begraven. De gemeente van God heeft actieve werkers nodig, geen toeschouwers.

"In de hemel wordt voortdurend gewerkt. Er zijn daar geen werklozen. 'Mijn Vader werkt tot nu toe', zegt Christus, 'en Ik werk ook'." –Het Bijbels Gezin, blz. 235.

Vlammen aansteken

"Een olielamp, die constant blijft branden kan, hoe klein ook, veel andere lampen aansteken." –Het Bijbels Gezin, blz. 25.

Vuur brengt van nature leven voort tot vuur. Als het omgeven is door ander brandbaar materiaal, is er slechts een vonk van het aambeeld nodig om vuur te ontsteken. Maar met één enkele kaars worden er tienduizenden tegelijk aangestoken. Johannes de Doper verklaarde, dat Hij, die na hem zou komen, zou 'dopen met de Heilige Geest en met vuur'. Dit is de grootste behoefte van onze tijd: een gemeente gedoopt met vuur. Dit is, waar de duivel en zijn koninkrijk bang voor zijn, een gemeente die ontstoken is door het vuur van goddelijke liefde. Wie kan dit weerstaan? Liefde voor God zal zijn als een kracht, een volle dynamo, die u aanzet om grote dingen voor God te durven. Beste jongeren en beste ouders, nu is het niet de tijd om de Geest te doven en Gods kracht

te beperken, maar om door geloof vooruit te komen!

"Iedere ware discipel wordt in het koninkrijk Gods geboren als een zending. Hij, die van het levende water drinkt, wordt een fontein des levens." –De Wens der Eeuwen, blz. 155.

"God zal mannen in nederige posities aanzetten om de boodschap van de tegenwoordige waarheid te verkondigen. Velen van hen zullen gezien worden, zich heen en weer haastend, gedreven door de Geest van God om het licht te geven aan hen, die in duisternis zijn. De waarheid is als een vuur in hun botten, dat hen vult met een brandend verlangen om degenen die in duisternis zitten te verlichten. Velen, zelfs onder de niet opgeleiden, zullen het woord van de Heer verkondigen. Kinderen zullen door de Heilige Geest worden aangezet om uit te gaan om de boodschap van de hemel te verkondigen. De Geest zal worden uitgestort over hen, die zich overgeven aan Zijn ingevingen. Door de bindende regels en voorzichtige bewegingen van de mens af te werpen, zullen zij zich aansluiten bij het leger van de Heer." – Testimonies for the Church, vol. 7, blz. 26-27.

Hoe kan ik de gave ontwikkelen, die de wereld het meest nodig heeft? "De jeugd moet beseffen, dat leven vlijtige arbeid, verantwoordelijkheid en plichtsbeseft betekent. Zij hebben een opleiding nodig, die van hen praktische mannen en vrouwen maakt, die moeilijkheden het hoofd weten te bieden. Zij moeten leren, dat de tucht tot systematische, geregelde arbeid noodzakelijk is, niet alleen als een beveiliging tegen de wisselvalligheden van het leven, maar ook als hulp tot een veelzijdige ontwikkeling." – Karaktervorming, blz. 217.

Er is behoefte aan:

1.Vrome jeugd. De jongeren moeten onderwezen worden, hoe zij Christus en Zijn koninkrijk innig kunnen liefhebben, hoe ze zich met heel hun hart aan Hem kunnen wijden, hoe ze bereid moeten zijn tot elke zelfverloochening, elke zelfopoffering en elk werk, waartoe Hij hen kan roepen. Het is noodzakelijk om overal doeltreffend voor Christus te handelen, thuis of elders, in een hogere of lagere klasse van de maatschappij. Christus bedoelde niet, dat de jeugd in een staat van middelmatigheid zou leven.

2.Jonge mensen met een ontwikkelde geest. Zullen jonge christenen genoegen nemen met louter middelmatigheid in hun

Aan Christus gelijk te zijn, betekent niet dat men de maatschappelijke ladder tracht te beklimmen; het betekent niet vervuld te zijn van heerszucht, noch een leven van gemak te leiden; veeleer betekent het: geven.

werk voor het koninkrijk van de Verlosser, terwijl wereldse mensen streven naar uitmuntendheid in hun activiteiten en beroepen? Pas op, dat je je afhankelijkheid van Goddelijke hulp niet verdraait in de veronderstelling, dat de ijver van het hart de afwezigheid van kennis zal compenseren. Het gebod luidt: 'Gij zult liefhebben de Heere, uw God, met geheel uw hart, met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand', en dit geldt in gelijke mate voor zowel het dienen als het liefhebben van Hem. Onze jeugd heeft een evenwichtige en ontwikkelde geest nodig.

3. Zelfopofferende jeugd. "Geniet van het moment" is niet iets om vast te grijpen, maar iets, dat opgeofferd moet worden. 'Want God had zoveel liefde, dat Hij gaf...' God gaf Jezus als een Gave, zodat wij gevers kunnen worden. Nu is er meer dan ooit behoefte aan toegewijde dienaren van Christus.

"Iedere jongere en ieder kind heeft een taak, tot eer van God om de mensheid te verheffen." –Het Bijbels Gezin, blz. 229.

Het hoogste voorrecht

Beste jeugd, jullie zijn misschien wel de slaaf van materiële of professionele vooruitgang, de slaaf van je horloge, telefoon of ander apparaat, de slaaf van de sociale zekerheid, of de slaaf van een verkeerd begrepen droom. Al deze of andere vormen van slavernij betekenen een verspilld leven. Net als Christus zijn betekent niet, dat u een klimmer bent op de maatschappelijke ladder; het betekent niet geobsedeerd zijn door controle, het betekent niet in comfort leven, maar het betekent juist geven.

Alles wat er echt toe doet, is gebaseerd op geven, en het leven is het niet waard om geleefd te worden zonder vrijgevigheid. Geven betekent daadwerkelijk bezitten. Wilt u de Christus in u dwingen om Zichzelf niet aan te bieden? Als u dat wilt, zal Hij niet in u leven, maar zult u de dienaar van uw eigen zelfzucht blijven. U doet misschien geen grote dingen; u bent misschien niet geroepen om een werknemer van de gemeente te zijn. Geen dienst is te klein en geen dienst is te groot. Velen willen de wereld veranderen, maar te vaak wil niemand de kleine dingen doen, die iemand zich

geliefd laten voelen. De maat, waarmee u geeft, is de maat waarmee u ontvangt. "Is het geen voorrecht om op deze manier medewerkers met Jezus te zijn? Is het geen eer om verbonden te zijn met het grote werk van het redden van zielen, door de rol te vervullen die ons door onze Verlosser is toegewezen? En niemand kan een zegen voor anderen zijn zonder er zelf nut van te hebben. 'En die bevochtigt, zal ook zelf een vroege regen worden' (Spreuken 11:25)." –Counsels on Health, blz. 508.

"Ons geloof zal rijk zijn aan goede werken, want het geloof zonder de werken is dood. Elke vervulde plicht, elk offer, gebracht in de naam van Jezus, verkrijgt een uitzonderlijk grote beloning. Juist in het doen van de plicht spreekt God en geeft Zijn zegen. Maar Hij eist van ons een algehele overgave der vermogens. De geest en het hart, het gehele wezen, moet Hem worden overgegeven, en anders zullen we om ware christenen te worden, te kort schieten." –Uit de Schatkamer der Getuigenissen 1, blz. 502-503.

De beloning

'Daarom weest gij sterk, en laat uw handen niet verslappen, want er is loon naar uw werk' (2 Kronieken 15:7). Beste jeugd, beste ouder, leef elke dag, alsof u een terminale ziekte het hoofd moet bieden. Geef nu wat u van Christus ontvangt. De wereld heeft de manifestatie van Gods liefde wanhopig nodig. Ik wens, dat de Reformatiebeweging, tenminste na 100 jaar, mag trillen onder de kracht van liefde en de waarheid in Christus. Ik bid vurig dat deze beweging niet wordt onderdrukt, maar juist mag uitbarsten als een vulkaan, en dat de hele aarde omgeven mag worden door de liefde van God.

Willen jullie, lieve jeugd en lieve ouders, deze beweging vormen, die binnenkort de hele wereld zal omvatten met de heerlijkheid van God? Deze aardbeving van liefde zal alle uithoeken van de wereld bereiken, en dan zal deze de eeuwigheid doorboren en daar voortduren. De keuze is aan u. Kies verstandig. Kies ervoor om voor Christus te branden. Wees een licht!

Net als Christus zijn betekent niet, dat u een klimmer bent op de maatschappelijke ladder; het betekent niet geobsedeerd zijn door controle, het betekent niet in comfort leven, maar het betekent juist geven.

DISCIPELEN MAKEN

DOOR OLGA ORTIZ, COLOMBIA

Ware opvoeding

In het begin stelde God het gezin aan als de kern van de samenleving, een plaats voor de vorming en ontwikkeling van karakter, gewoonten en waarden. "Het opvoedingssysteem, begonnen in het Paradijs, vond zijn middelpunt in het gezin." –Karaktervorming, blz. 33. Het goddelijke plan was aangepast aan de mens na de zondeval. Ware opvoeding is het werk van verlossing en herstel van de mensheid, het ontwikkelen van de lichamelijke, mentale en geestelijke bekwaamheden volgens het karakter van Christus. Het is niet beperkt tot de verwerving van kennis, tracht de persoon voor

te bereiden voor een leven van dienen op deze aarde en voor de eeuwigheid. Het fundament is het Woord van God en de leiding van de Heilige Geest. Christus als de vertegenwoordiger van de Vader, de verbinding tussen God en de mensheid, is de grote Leraar van de mensheid, Hij regelt, dat mannen en vrouwen Zijn vertegenwoordigers zullen zijn. Het gezin was de school, en de ouders waren de onderwijzers. Dit principe was getrouw nageleefd in het aardse leven van de Heere Jezus.

Christus' opvoeding

"Jezus leefde in een plattelandsgezin en vervulde getrouw en opgewekt Zijn taak door mee te dragen in de lasten van het huishouden. Hij was de Heerser van de hemel geweest, en engelen hadden vol vreugde gedaan, wat Hij zei; nu was Hij een gewillige dienaar, een liefhebbende, gehoorzame zoon. Hij leerde een ambacht en met Zijn eigen handen werkte Hij in de timmermanswerkplaats bij Jozef. In het eenvoudige kleed van een gewoon arbeider liep Hij door de straten van het stadje, wanneer Hij naar Zijn nederig werk ging of vandaar terugkeerde. Hij gebruikte Zijn

goddelijke kracht niet om Zijn lasten of zware arbeid te verlichten.” –De Wens der Eeuwen, blz. 48.

Zijn thuis was de belangrijkste school, waar Maria en Jozef, geleid door goddelijke principes, een fundamentele rol speelden in Zijn ontwikkeling tot volwassenheid. De culturele en familie omgeving, waarin Hij opgroeide, omringd door natuur en eenvoud, vormde Zijn karakter verder en versterkte Zijn band met God en de menselijke behoeften. In de tijd van Christus besteedden de Joden veel aandacht aan de opvoeding van hun kinderen. Hun scholen waren verbonden met de synagogen, of gebedshuizen, en de leraren werden rabbi's genoemd, mannen van wie werd aangenomen, dat ze zeer geleerd waren.

"Jezus ging niet naar deze scholen, want zij leerden veel dingen, die niet waar waren. In plaats van Gods Woord werden de uitspraken van mensen bestudeerd, en vaak waren die in strijd met wat God door Zijn profeten had geleerd. God Zelf leerde door Zijn Heilige Geest Maria, hoe ze Zijn Zoon moest opvoeden. Maria onderwees Jezus uit de Heilige Schrift, en Hij leerde deze zelf te lezen en te bestuderen." –The Story of Jesus, blz. 30.

Een verkeerd begrepen onderwerp

In tegenstelling tot de opvoeding, die Jezus thuis ontving, hadden de scholen van de rabbi's van Zijn tijd de ware kern van onderwijs uit het oog verloren en zich geconcentreerd op rituelen, waardoor ze doordrongen raakten van leeg formalisme. Dit resulteerde in een onderwijs, dat noch een persoonlijke band met God bevorderde, noch de ontwikkeling van een karakter gebaseerd op ware goddelijke principes bevorderde. Lijkt dit niet enigszins op de realiteit, waarin wij vandaag de dag leven?

"Onze zienswijzen ten aanzien van opvoeding zijn te begrensd en staan op een te laag peil. Een bredere blik en een hogere doelstelling zijn nodig. Een juiste opvoeding houdt meer in dan het volgen van een bepaalde studie.

Het betekent meer dan een voorbereiding op het leven nu. Het heeft te maken met het gehele wezen, en met de gehele levensperiode, die open staat voor de mens. Het is de harmonische ontwikkeling van de lichamelijke, verstandelijke en geestelijke krachten. Het opent voor de scholier de weg tot de vreugde van het dienen in deze wereld, en tot nog verhevener vreugde van het verdere

dienen in de toekomstige wereld." – Karaktervorming, blz. 13.

Helaas worden in de academie van deze wereld het karakter en de waarden, die zo belangrijk zijn in het menselijk leven en ter voorbereiding op de hemel, verwaarloosd. Door de fouten uit het verleden te begrijpen, kunnen we het ware doel van goddelijke opvoeding herontdekken.

Wat betekent dit?

Ware opvoeding komt van God en heeft als doel het goddelijke beeld in de mensheid te herstellen. Ware opvoeding is niet beperkt tot het verwerven van academische kennis, maar omvat de geestelijke, morele en sociale vorming van de mens. Het is daarom een heilig en plechtig werk. In de heilige geschriften zien we, hoe God ouders aanspoort tot de opvoeding van hun kinderen. Verwijzend naar Abraham verklaart de Heer: 'Want Ik heb hem gekend, opdat hij zijn kinderen en zijn huis na hem zou bevelen, en zij de weg des Heeren houden, om te doen gerechtigheid en gericht' (Genesis 18:19).

Door zijn nauwe band met God voedde Abraham zijn gezin op in de wegen van de Heer. Om dit in onze gezinnen te verwezenlijken, is het eveneens noodzakelijk om gewoonten van liefdevolle toewijding aan de Verlosser der zielen te ontwikkelen, om onze kinderen te leren dat ze door gebed een Vriend hebben, die naar al hun dromen en verdriet zal luisteren. Dat ze door dagelijks de Bijbel te lezen de aard van God zullen begrijpen en hoe Hij ons met Zijn meelevende liefde behandelt. Zo zullen ze leren anderen met respect, liefde en geduld te behandelen. Ze zullen leren barmhartig en vriendelijk te zijn, net zoals hun hemelse Vader barmhartig en vriendelijk is voor de mensheid, die Hij met liefde heeft geschapen.

Inzicht in ware opvoeding brengt ons tot het besef, dat het uiteindelijke doel van dit proces karaktervorming is, want dit is de enige schat, die we naar de hemel kunnen meenemen.

De gevolgen van verkeerde beslissingen

De vorming van karakter is een fundamenteel en bovenzintuiglijk proces in het leven; karakter is het enige bezit, dat we zullen meenemen naar de hemel en dit wordt thuis opgebouwd. "De enige schat, die wij van deze wereld naar de eeuwigheid kunnen meenemen, is een karakter,

dat gevormd is naar Gods beeld. Zij, die zich in deze wereld door Christus laten onderrichten, zullen alles wat zij met Gods hulp hebben bereikt, met zich meenemen naar het hemels tehuis. In de hemel blijven wij steeds leren. Hoe belangrijk is daarom de ontwikkeling van het karakter in dit leven." –Lessen uit het Leven van Alledag, blz. 202.

Het heilige werk van ouders is om hun kinderen te onderwijzen en te leren God te vrezen en te gehoorzamen, zodat ze met de hulp van de Heilige Geest een karakter kunnen ontwikkelen, dat vergelijkbaar is met dat van hun Vader in de hemel. De Heer verklaart: 'En deze woorden, die Ik u heden gebied, zullen in uw hart zijn; en u zult ze uw kinderen inscherpen, en daarvan spreken, als gij in uw huis zit, en als gij op de weg gaat, en als gij neerligt, en als gij opstaat' (Deuteronomium 6:6-7).

Wanneer ouders de door God gegeven onderwijsrichtlijnen verwaarlozen en hun plechtige verplichting opzijzetten, worden hun kinderen opgevoed door de vijand van zielen. Het geval van de priester Eli moet onze aandacht trekken. In 1 Samuël 2:12 lezen we: 'Doch de zonen van Eli waren kinderen Belials; zij kenden de Heere niet'. Kinderen hebben meer dan ooit waakzame zorg en leiding nodig, want Satan streeft ernaar hun gedachten en harten te beheersen en de Geest van God uit te drijven.

"De angstige toestand van de jeugd van deze tijd vormt een van de sterkste tekenen, dat we in de laatste dagen leven, maar de ondergang van velen kan direct worden herleid tot het verkeerde beleid van de ouders. De geest van morren tegen berisping heeft wortel geschoten en werpt vruchten af van ongehoorzaamheid. Hoewel de ouders niet tevreden zijn met het karakter, dat hun kinderen ontwikkelen, zien ze de fouten niet, die hen maken tot wat ze zijn." – Testimonies for the Church, vol. 4, blz. 199.

Ouders moeten begrijpen, dat christelijke opvoeding zich niet alleen moet richten op het verstand, maar ook op de ontwikkeling van karakter, morele vorming en voorbereiding op het eeuwige leven. Zij kunnen hun verantwoordelijkheden niet naar behoren vervullen, als ze het Woord van God niet als leefregel nemen. Zij moeten begrijpen, dat ze het karakter van elke kostbare menselijke schat, die aan hun zorg is toevertrouwd, moeten vormen en opvoeden, om uiteindelijk de principes van

echte opvoeding en het belang van karakterontwikkeling als een proces met eeuwige gevolgen. In onze tijd moeten we extra waakzaam zijn over de vriendschappen, die onze kinderen sluiten. Zullen de leeftijdsgenoten, die ze als vrienden kiezen, hen helpen het beeld van hun Hemelse Vader te weerspiegelen, of zullen zij hen beïnvloeden om de prins van deze wereld te weerspiegelen? Zal de media tevreden zijn, dat wat zij bekijken, hen heiligt, of zal het hun waarden verlagen en hun geestelijke gewoonten aantasten? Om hen op het smalle pad te leiden is het voorbeeld van het gezin van levensbelang.

Het voorbeeld van het gezin

Christelijke opvoeding begint al op jonge leeftijd met het voorbeeld van de eerste leermeesters, de ouders. Daarom worden we aangemoedigd om een klein paradijs in huis te hebben, zodat kinderen zullen leren door het voorbeeld van hun ouders te volgen. In Galaten 5:22-23 worden de vruchten van de Geest beschreven als liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, geloof, zachtmoedigheid en matigheid, eigenschappen die een sterk christelijk karakter vormen. Koning Salomo herinnert ons eraan: 'Leer de jongen de eerste beginselen naar de eis van zijn weg; als hij ook oud zal geworden zijn, zal hij daarvan niet afwijken' (Spreuken 22:6). De apostel Paulus spoort ons ook aan om ons verstand en karakter te vernieuwen overeenkomstig de wil van God (Romeinen 12:2). In Mattheüs 5:48 roept Jezus Zelf ons op om volmaakt te zijn zoals onze hemelse Vader volmaakt is, wat een voortdurende groei in Christusgelijkheid met zich meebrengt. Karakterontwikkeling is een voortdurend proces van verandering, dat de tussenkomst van de Heilige Geest en de inzet van het individu vereist. Het primaire doel van christelijk onderwijs en leven is karakterontwikkeling. "Elk menselijk wezen, geschapen naar Gods beeld, is begiftigd met een kracht, verwant aan die van de Schepper, persoonlijkheid, het vermogen om te denken en te handelen. De mensen in wie deze kracht is ontwikkeld, zijn de mensen die verantwoordelijkheid dragen, die aan het hoofd staan van een onderneming en van wie invloed uitgaat. Het is het werk van de ware opvoeding, dit vermogen te

ontwikkelen, de jeugd op te leiden dat ze hun denkvermogen gebruiken, en niet slechts de gedachten van andere mensen weergeven. In plaats van hun studie te beperken tot datgene wat mensen gezegd of geschreven hebben, moeten de scholieren geleid worden tot de bronnen der waarheid, op de uitgestrekte gebieden die openliggen voor onderzoek in de natuur en de openbaring. Laten zij zich verdiepen in de belangrijke feiten, die verbonden zijn met de bestemming en plichten des levens, dan zal het verstand zich verwijden en sterker worden. In plaats van geschoolde zwakkelingen, zullen de onderwijsinstellingen dan mensen uitzenden, begaafd om te denken en te handelen, mensen die de omstandigheden beheersen en niet erdoor beheerst worden, mensen met een ruime blik, helder van gedachte en met de moed van hun overtuiging. Zo'n opvoeding verschaft meer dan verstandelijke discipline, meer dan lichamelijke oefening. Ze versterkt het karakter, zodat waarheid en oprechtheid niet worden opgeofferd aan zelfzuchtig verlangen of wereldse eerbij. Zij versterkt de geest tegen het kwaad. In plaats dat een of andere overheersende hartstocht tot een vernielende kracht wordt, wordt elke beweegreden en elk verlangen in overeenstemming gebracht met de voornaamste beginselen van het recht. Wanneer men zich verdiept in de volmaaktheid van Zijn karakter, wordt de geest vernieuwd en de ziel herschapen naar het beeld Gods." – Karaktervorming, blz. 17-18. Ouders moeten een vreugdevolle en gezonde omgeving voor hun kinderen creëren door hen weg te houden van, en hen bewust te maken van, de kracht van negatieve invloeden en hoe dergelijke invloeden iemands karakter kunnen vervormen en hem uiteindelijk van God kunnen afleiden. "Handelingen, die vaak herhaald worden, vormen gewoontes, en gewoontes vormen ons karakter. Voer de kleine taken van het leven geduldig uit. Zolang jullie het belang van trouw in de kleine taken onderschatten, ontbreekt er wat aan de vorming van jullie karakter. In de ogen van de Almachtige is elke taak belangrijk. De Heer heeft gezegd: 'Wie trouw is in het minste, is ook in het grote trouw'. In het leven van een ware christen bestaan geen onbelangrijke dingen." – Boodschap aan Jonge Mensen, blz. 140. Gehele karaktervorming moet gebaseerd zijn op de volgende principes:

1. Afhankelijkheid van God: zoek God dagelijks in gebed en Bijbelstudie

(Filippenzen 4:13).

2. Discipline en zelfbeheersing: het beheersen van gedachten, woorden en daden (Spreuken 16:32).
3. Dienen van anderen: ontwikkel een nobel karakter door anderen lief te hebben en te helpen (Mattheüs 25:40).
4. Instructie gebaseerd op goddelijke principes vanaf de kindertijd (Spreuken 22:6; 2 Timotheüs 3:15).
5. Volharding in verandering: karakterontwikkeling is een voortdurend proces, totdat de ziel volledig het beeld van Jezus weerspiegelt (2 Korinthe 3:18; Eerste Geschriften, blz. 76-77).

Leren door doen

De aardse pedagogie bevestigt, wat de Heer heeft vastgelegd in het goddelijke onderwijsplan. Kinderen leren het beste, wanneer ze kennis kunnen verbinden met hun omgeving door deze praktisch toe te passen in hun dagelijks leven. Kinderen moeten van jongs af aan een nuttig of praktisch vak leren, dat de ontwikkeling van vaardigheden bevordert, die fundamenteel zijn voor het ontwikkelen van kwaliteiten, zoals verantwoordelijkheidsgevoel, discipline, doorzettingsvermogen en geduld. Bovendien stelt het hen in staat om onderwijs om te zetten in een zinnvolle en verrijkende ervaring, die hen niet alleen helpt om examens te halen, maar ook om de uitdagingen van het leven met succes aan te gaan. Dit alles moet gebaseerd zijn op de Heilige Schrift.

Bijbels onderricht

Vanaf het begin heeft God onderwijs als een geheel proces ingesteld. In Genesis 1:27 lezen we, dat de mens naar Gods beeld en gelijkenis geschapen is. Dit doelt op, dat goddelijke kennis de basis moet zijn van alle onderwijs. Spreuken 9:10 stelt: 'De vreze des Heeren is het beginsel der wijsheid, en de wetenschap der heiligen is verstand', en benadrukt dat waar onderwijs begint met een solide geestelijke basis, die moet voldoen aan het volgende fundamentele principe: "In de hoogste zin zijn het werk van karaktervorming en het werk der verlossing één." – Karaktervorming, blz. 29. En benadrukt dat het onderwijs moet leiden tot geestelijke verandering.

1. **Christusgericht:** God moet het middelpunt zijn van alle onderwijs (Kolossensen 2:3).

2. **Volledig:** Het moet lichamelijke,

Kinderen moeten van jongs af aan een nuttig of praktisch vak leren, dat de ontwikkeling van vaardigheden bevordert, die fundamenteel zijn voor het ontwikkelen van kwaliteiten, zoals verantwoordelijkheidsgevoel, discipline, doorzettingsvermogen en geduld.

verstandelijke en geestelijke ontwikkeling omvatten (Lukas 2:52).

3. Praktisch en toepasbaar: Niet alleen theoretisch, maar gericht op het dagelijks leven en dienstbaarheid aan anderen (Matthéüs 25:40).

4. Karaktervorming: Onderwijs moet het karakter vormen om het beeld van Christus te weerspiegelen. "Onzelfzuchtigheid ligt ten grondslag aan alle ontwikkeling. Door onzelfzuchtige dienst ontvangen we de hoogste ontwikkeling van elk vermogen. Meer en meer gaan we delen in de goddelijke natuur. We worden bereid voor de hemel, want we ontvangen de hemel in ons hart." –Karaktervorming, blz. 16.

5. Gericht op hoop en verlossing: Het moet de mens voorbereiden op het tegenwoordige leven en de eeuwigheid. "Het levenswerk, dat ons gegeven is, is de voorbereiding op het eeuwige leven, en als we dit werk volbrengen, zoals God het bedoeld heeft, kan elke verleiding ons vooruithelpen; want als we de verleiding weerstaan, boeken we vooruitgang in het goddelijke leven. In de hitte van de strijd, terwijl we verward zijn in een ernstige geestelijke strijd, staan onzichtbare agenten ons terzijde, door de hemel aangesteld, om ons te helpen in onze worstelingen, en in de crisis worden ons kracht, standvastigheid en energie gegeven, en hebben we meer dan sterfelijke kracht." –Christian Education, blz. 122. Christelijk onderwijs beperkt zich niet tot thuis of op school, maar betreft de gemeente als een fundamentele pijler in de geestelijke ontwikkeling. Via de gemeente ontvangen jongeren leiding, steun en voorbeelden van geloof, waardoor ze zullen groeien in hun verbinding met God en gesterkt worden voor de tijd die voor hen ligt.

In de eindtijd

'En die uit u voortkomen, zullen bouwen de oude verwoeste plaatsen;

de fundamenten, van geslacht tot geslacht verwoest, zult gij oprichten; en gij zult genoemd worden: Die de bressen dicht, die de paden weer aanlegt, om te bewonen' (Jesaja 58:12). Deze plechtige oproep heeft betrekking op onderwijs: "Satan heeft de meest vernuftigste methoden toegepast om zijn plannen en beginselen in te schakelen in de verschillende onderwijsmethoden, zo beslag te leggen op het verstand van de kinderen en de opgroeiende jeugd. Het is het werk van de ware opvoeder om zijn bedenksels te doorkruisen. Wij staan onder een plechtig, heilig verbond met God om onze kinderen groot te brengen voor Hem en niet voor de wereld; om hun te leren, dat ze niet hun kansen leggen in de hand der wereld, maar dat ze God liefhebben en vrezen, en Zijn geboden houden. Hun moet de gedachte ingescherpt worden, dat ze gemaakt zijn naar het beeld van hun Schepper en dat Christus het voorbeeld is, waarnaar zij gevormd moeten worden.

Veel bijzondere aandacht moet geschonken worden aan het onderwijs, dat ook een kennis der zaligheid zal verschaffen en dat het leven en karakter zal kneden naar het Goddelijk evenbeeld. Het is de liefde Gods, de reinheid van ziel, als gouden draden met het leven verweven, die enkel waarde heeft. De hoogte, die de mens aldus kan bereiken, is hij nog niet ten volle bewust.

Voor de vervulling van dit werk moet een breed fundament worden gelegd. Een nieuwe richtlijn moet uitgestippeld worden, en scholieren moeten geholpen worden, dat ze Bijbelse beginselen toepassen in alles wat zij doen. Wat krom is, wat ook maar buiten de rechte lijn steekt, moet duidelijk aan het licht komen en vermeden worden; want dat is ongerechtigheid, die niet mag voortduren. Het is van belang, dat het hart van elke onderwijzer uitgaat naar gezonde beginselen en leerstellingen, want dat is het licht, dat moet schijnen op de weg van alle scholieren." –

Karaktervorming, blz. 430-431. 'Doch gij, spreek hetgeen de gezonde leer betaamt' (Titus 2:1). Om dit werk uit te voeren moeten we elkaar ondersteunen en ondersteunende netwerken creëren, waarmee dit doel kan worden bereikt. Momenteel ontwikkelen we hier in Colombia, via de Oded Educational Foundation, een onderwijsmethode, die het hele wezen omvat. Het enige doel is het beeld van God in onze kinderen en jeugd te herstellen, waardoor het oorspronkelijke plan, dat God voor het onderwijs heeft vastgesteld, wordt hersteld.

Ouders hebben de verantwoordelijkheid om een vitale verbinding met God te onderhouden, door ervaringen te bieden, die kinderen in staat stellen, wat ze leren, te verbinden met de echte wereld. Dit is echter niet alleen een plicht van ouders; de gemeente heeft ook een fundamentele plicht van ondersteuning bij het vervullen van deze geweldige taak.

God roept ons op om door geloof te leven, en dit is niet alleen kerkbezoek of het volgen van bepaalde gebruiken, maar ook het toestaan, dat Christus ons hart en karakter vormt. Deze verandering moet weerspiegeld worden in onze manier van denken en handelen.

Onze missie om het licht van de wereld te zijn, begint met de opvoeding van kinderen, jeugd en volwassenen om het evangelie te verkondigen. Moge de wijsheid van de Heer ons fundament zijn, zodat Hij ons inzicht kan geven en ons de weg kan wijzen, die we moeten bewandelen! (Spreuken 1:7; Psalm 32:8.)

Kinderen moeten van jongs af aan een nuttig of praktisch vak leren, dat de ontwikkeling van vaardigheden bevordert, die fundamenteel zijn voor het ontwikkelen van kwaliteiten, zoals verantwoordelijkheidsgevoel, discipline, doorzettingsvermogen en geduld.

NU VERDER GAAN

door Barbera Montrose

(vrij vertaald door A. G. van Bommel)

Hoe kwetsbaar is ons menselijk leven!
We hebben gezien, dat deze wereld slechts ijdel is.
Op de een of andere manier slagen we erin hier te zijn.
Er is hoop, omdat het Lam geslacht is.

Om ons te concentreren op de huidige waarheid:
Keer ons af van alle afleidingen!
De Heer zoeken is, wat we nodig hebben;
In Christus' eigen aanwezigheid blijven we standvastig.

Onze levenslange reis is geen speelgoed,
Waarin we de gaven, die Hij gaf, achterlaten.
Dus, maak een plan om Christus te volgen.
En kies Zijn pad, wees stoutmoedig, wees dapper!

Zielen ver en dichtbij zoeken de waarheid;
Misschien ken je er wel een, die ernaar verlangt.
Gewoon begraven in dat zoekende hart
Wordt een vlam ontstoken, die zachtjes brandt.

Het is tijd om de openhartige waarheid te vertellen.
Geen gekibbel en verdeeldheid meer;
Geen geklaag en excuses meer.
Laten we geloof tonen in al onze daden!

Vele verlorenen verwonderen zich en hopen;
Nu is het niet de tijd voor loze kansen.
De stem van God klinkt luid en duidelijk:
Het is nu het moment om verder te gaan!

Uitgerust met waarheid in ons hart en lippen
Die gloeien van de kolen, mogen we nu bidden:
"Heer, leid mijn stappen naar één dierbaar persoon,
Naar die ziel!"

De zon gaat onder; de tijd is kort.
Het mandaat kennen we allemaal maar al te goed:
Onze verrezen Christus roept duidelijk en luid,
Ja, nu is het moment! Ga, ga eropuit!